

UKRADENÝ SVÁTEK STUDENTŮ! CO BYLO UKRADENO, MÁ BÝT VRÁCENO!

Poslanec Miroslav Grebeníček promluvil 17. listopadu v Brně k půldruhé stovce účastníků veřejného shromáždění při příležitosti Mezinárodního dne studentstva a na podporu demokracie v ČR.

Přítomným připomněl, že 28. října 1939 nemilosrdně rozehnaly za pomoci ostré střelby jednotky SS shromáždění pražských vysokoškoláků, kteří si dovolili provolávat slávu symbolům české svobody a samostatnosti. V důsledku razíř zemřel medik Jan Opletal. Na jeho pohřbu studenti zpívali celou nepovolenou čs. státní hymnu, provolávali slávu prezidentům Masarykovi a Benešovi a hanbu Adolfu Hitlerovi. Hitler dal uzavřít české vysoké školy, rozkázal jakékoliv demonstrace ihned tvrdě potlačit, neostýchat se postavit do ulic děla a do hloučků Čechů střilet kulomety. Bude-li nějaký odpor, pak Prahu srovnat se zemí! 17. listopadu 1939 příslušníci jednotek Gestapa a SS obsadili vysokoškolské koleje. Vyráželi dveře, studenty vytahovali ven za vlasy a kopali do nich, na 1200 studentů pak odeslali do koncentračních táborů. Devět funkcionářů studentských spolků bez soudu pro výstrahu zastřelili pro údajné spojení s údajným židem Eduardem Benešem.

Mezinárodní studentská rada roku 1941 prohlásila 17. listopad za Mezinárodní den studentstva, s odůvodněním „abychom uctili památku popravených a umučených studentů, kteří jako první

zvedli svůj hlas na znamení odporu proti nacistickým uchvatitelům v roce 1939.“ Mezinárodní den studentstva byl po desetiletí věcí celého národa - potvrdil v projevu poslanec Grebeníček.

Po roce 1989 byl tento svátek zneužit k zatlačování politické levice. Václav Havel a jeho příznivci se bratřili se sudetskými Němci a omlouvají se jim za Masarykovo založení Československa, za to, že byli vyhnáni do nové vlasti na rozdíl od 360 000 Čechů, kteří byli za Hitlerova Protektorátu Čechy a Morava vyhnáni smrtí ze života, což je nesrovnatelné. Studentský svátek byl studentům ukraden, přičemž co bylo ukradeno - má být vráceno! Účastníci shromáždění potvrdili, že chtějí, aby byl Mezinárodní den studentstva vrácen i do našich kalendářů. Grebeníček podtrhl, že současná Sobotkova koaliční vláda (ČSSD, KDU-ČSL, ANO) pokračuje v této věci tam, kde nečasovsko-schwarzenbergovská vláda neslavně skončila. Patří k pilířům severoamerického militarismu. Havel stačil před svou smrtí vyzradit, že hlavní úkol NATO je vytlačit Rusko z Evropy do Asie. Občané jeho pohrobkům takové rouhání příští rok ve volbách spočítají..., uzavřel Grebeníček.

Mezi řečníky se na Malinovského náměstí v Brně vystřídali s projevy a zdravicemi zástupci brněnské městské a jihomoravské krajské organizace KSČM, Klubu českého pohraničí, Vlasteneckého sdružení antifašistů, Klubu společenských věd, Výboru národní kultury a další.

Václav ŽALUD

M. Grebeníček při projevu k účastníkům shromáždění.

Foto V. Žalud

PF 2017

**MĚV KSČM BRNO
A REDAKCE ECHO**

Foto Tibor Dávid

CO SE S NÁMI DĚJE?

Rád naslouchám lidem a myslím, že to má smysl. V poslední době jsem byl šokován, jakou nenávist dokáže vyvolat několik lží a polopravd. Naše společnost je rozdělena na několik nesmiřitelných táborů. Kdy tento proces nastal, je otázka pro sociology.

Můj osobní názor je, že tento proces nastal již před zhruba deseti lety, kdy vyprchala z lidí euforie z tzv. Sametové revoluce. Byli v očekávání něčeho lepšího. Ztratili víru v to, že může být líp a uchylují se k různým populistickým hnutím a jejich prohlášením. Nevidí, že se na ně nabalují zase ti prospěcháři, kteří se přetransformovali z něčeho, co na občana už nefunguje. Mnoho těchto hnutí nemá kontrolní reflexi a tyto cestovatele přijímá do svých řad. Příkladem budiž hnutí pana Babiše. Vyostřená kampaň v letošních krajských volbách jen rozdělení společnosti prohloubila, a to není dobře. Naopak společnost by se měla stmelovat a chtít spolupracovat ve všech oblastech života naší společnosti.

Kdy ale nastal největší střet ve společnosti a její rozdělení? Bylo to s volbou prezidenta ČR. Ano, občané poprvé mohli vybírat hlavu státu v přímé volbě. Agresivní kampaň některých kandidá-

(Dokončení na straně 2)

MALÉ ZAMYŠLENÍ Aleše Ručky – STÁTNÍ SVÁTKY A ANTIZEMANISMUS

Hned na úvod spěchám se sdělením, že pokud se někomu bude zdát, že s některými následujícími myšlenkami se už setkal, tak se nemýlí. Inspiroval jsem se úvahami Radima Valenčíka, které publikuje na svém blogu <http://radimvalencik.pise.cz/>. Uvádím i jeho pohled na antizemanismus.

Letošní 28. říjen a 17. listopad se staly opět příležitostí k rozpoutání antizemanovské hysterie. Ostatně jako každoročně. Média nás v období těchto svátků ve snaze posílit naše rozhořčení zásobovala příslušnými komentáři, bohužel však obsahově naprosto prázdnými. Komentáři postrádajícími odpověď na otázku co je pravda, jak to vlastně bylo. Vzpomeňme například na pozdní příjezd (přilet) prezidenta Zemana na pohřeb bývalého slovenského prezidenta Michala Kováče. Dodnes nevíme, co bylo příčinou toho zpoždění. To mám nikdo (záměrně?) nesdělil, stačí však, že nám byla nastrčena myšlenka, že je to chyba prezidenta, a celý problém pak v tichu vyšuměl.

Tím vznikl prostor pro další útok a okamžitě nastupuje kauza Brady s hlavním aktérem Hermanem. Není třeba zde opakovat, které osobnosti se do těchto útoků zapojily, ani připomínat rozplizlost podávaných informací včetně vyvolávání tlaku ze zahraničí. Přípravy oslav 17. listopadu chtěli někteří přeměnit na pražský Majdan. Tato snaha, přes mohutnou oporu v mainstreamových médiích, „aktivistech“ financovaných „neziskovkami“ napojenými na zpravodajské služby i části politické reprezentace, která se již dávno přeměnila ve slouhy globální moci, nemohla mít úspěch. To bylo zřejmě již po oznámení výsledků voleb prezidenta USA. Nemohla mít úspěch proto, že její strůjci se nepoučili, nepochopili (nebo na to ani neměli), logiku 17. listopadu 1989. Tenkrát totiž lidé vystoupili proti státní moci na základě vlastních zkušeností, nikoliv proto, že to po nich někdo chtěl. **Celou společnost prostě nelze zmanipulovat, většina používá svůj vlastní rozum** a akce na Staromáku nebo v Krauso-

vě pořadu na Primě prostě nebere. Už vůbec nebere „vůdčí“ osobnosti typu Hermana, Kocába, Rumla, Pitharta či Němcové.

Jsme tak svědky inflace antizemanovství, které přestává být účinné. Co také můžeme očekávat od těch, kteří posuzují svět dvojím metrem, přičemž jediné jejich soud je ten správný. Bohužel, stále existuje skupina obyvatel, která přejímá tento jejich pohled na svět, která nechce znát pravdu, ale chce být přesvědčena, že má pravdu. Jejich jednání lze jednoduše označit jako stádní zblbnutí. Ovšem mainstreamovými médii je glorifikováno.

Radim Valenčík k problému uvádí:

„Antizemanovské zapouzdření“ (ze kterého se hloupne) má **dva spouštěcí mechanismy nezávislé na Zemanovi** (na Zemanových osobních nedostacích a nedostacích jeho okolí, které rozumný člověk nepopírá):

- První je **použití dvojího metru jako nástroje současné globální moci**. Ta degeneruje, rozpadá se (dostatečně ilustrativním příkladem je vrcholná etapa amerických voleb), ale tím se stává stále více nebezpečnou a stále více si prosazení dvojího metru vynucuje. Ten, kdo se k ní přidá (a s tím jsou spojeny různé očekávané prebendy, např. i v podobě kariérního uplatnění), **přestává události posuzovat kriticky, zapouzdřuje se a k tomu vyhledává své souvěrce.**

- Druhý je současný způsob mainstreamové mediální manipulace, který **parallelně rozpoutává několik protizemanovských štvanic, zvýrazní ty, které mají ohlas, ve chvíli, kdy se začíná rýsovat, kde bylo a v jaké míře určité pochybení, téma opouští a překrývá jiným, aby u části méně zkušené veřejnosti zbyl jen neurčitý, ale pociťovaný dojem, že Zeman je zdrojem všeho zla.** Slabší natúry jsou proti takové manipulaci poměrně málo odolné. A následně také **hledají souvěrce, aby se v pociťovaném dojmu utvrzovali mezi sebou. Hlavně, aby si byli jisti svoji „pravdou“, vírou ve „správnost“ svého boje.**

Jenže právě v této situaci nelze reagovat symetricky. Vnímat Zemana nekriticky, vidět v něm spásu a „zapouzdřovat“ se do opačných názorů.

Je nutné se sjednocovat na vyvedení společnosti z krize. Z krize nikoli všeobecné, ale krize vyostřených postojů (žádná jiná, než ta, která k nám výše popsaným způsobem vnášena, totiž u nás není). A k tomu je nutný pozitivní program, program nejen obrany, ale i nápravy, program spojený s akční i dlouhodobou realistickou a realizovatelnou

vizí. Bez toho nelze zlu současné doby čelit.

Tolik Radim Valenčík.

Já se však ještě vrátím k samotným státním svátkům. Vlastně jen jednomu, který v současné době státním svátkem ani není. Je proto dobře, že se nás, děšť neděšť, sešlo na 150, abychom ho společně oslavili a vzpomněli hrdinství těch na jejichž počet byl vyhlášen mezinárodním dnem. Na stránkách Echa není třeba zdůvodňovat nutnost toho, aby se Mezinárodní den studentstva vrátil do českého kalendáře. I naše zmíněné setkání bylo výrazem toho, aby se tak stalo. Návrhů, aby se tak stalo bylo již několik, stále se je však nedaří prosadit. Zřejmě se někteří (mnozí) poslanci obávají, aby nebyli spojováni s komunisty. Což je pochopitelně blbost, oni ale radši věří takovým zdůvodněním jaké poskytuje např. poslanec Benda. Zdůvodněním, která pochopitelně ani nezavádí o historické prameny. A tak nám nezbyvá než udělat vše pro to, aby za rok byla zvolena soudná sněmovna.

CO SE S NÁMI DĚJE?

tů nadělaly mnoho škody. Napadání protikandidátů nabíralo i na vulgaritách a popíralo dobré mravy. I po jeho zvolení jistá skupina pokračovala a pokračuje v nesmiřitelné kampani, dnes již proti zvolené hlavě státu. Zde podotýkám - zvolené tím nejdemokratičtější způsobem.

Demokracie je vláda lidu a ten, kdo neuspěje se svým názorem, měl by se na určitou dobu podříditi společenské obecně. V dalších volbách bude mít možnost svůj názor vyjádřit. To je demokracie respektování výsledků voleb. A právě tyto snahy nerespektování výsledků voleb vedou k rozdělování společnosti! Mrzí mě, že na špici tohoto dění jsou i někteří umělci! Ti, kteří by měli společností spojovat a dávat ji krásu, klid a pohodu. Na druhé straně mám radost, že se najdou i zodpovědní umělci, kteří tak činí a za to jim děkuji.

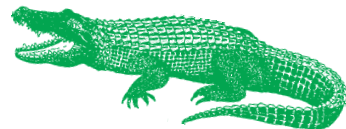
Na našem setkání u příležitosti 17. listopadu jsem měl tu čest vystoupit a vzpomenout na Mezinárodní den studentstva a při této příležitosti vystoupit i na obranu skutečné demokracie v naší zemi. Musím poděkovat všem vystupujícím, ale i účastníkům, kteří i přes nepřízeň počasí dorazili. Ano, i my jsme přispěli k obraně demokracie v naší zemi! Je vidět, že nám komunistům z Brna leží hluboko v srdcích a bránit ji budeme. Děkuji Vám všem.

Martin Říha, předseda MěV KSČM

ŠETRNÉ NÁRODY STAVĚJÍ MÍSTO POMNÍKŮ
SNĚHULÁKY.

V BRNĚ JEDNAJÍ UŽ JAKO "U NÁS V KOCOURKOVĚ"

"Ráz jednání Zastupitelstva města Brna často připomíná starý film U nás v Kocourkově," přirovnal na tiskové konferenci KSČM předseda komunistického zastupitelského klubu Martin Říha.

Například koalice na brněnské magistrátní radnici v čele s hnutím ANO nepřipustila zařadit na pořad jednání městské samosprávy bod o odvolání z funkce náměstka primátora Matěje Hollana (z hnutí Žít Brno s podporou Pirátů) za neustálé přešlapy proti dobrým mravům. I když s jednáním Hollana nesouhlasí, zatvrzele odmítají jeho odvolání, aby se pětikoalice (ANO, KDU-ČSL, Žít Brno, TOP 09 a SZ) nerozpadla a její představitelé nepřišli o zahřátá místa ve funkcích. Pro jeho odvolání jsou opoziční KSČM, ODS a ČSSD. Na morální prohřešky Hollana a nezvládnutí funkce náměstka primátora poukazuje na rokovaních zastupitelstva také občanská veřejnost, což ale vedení magistrátu nezajímá. Primátor Petr Vokřál (ANO) tvrdí, že Hollan je sice svérázný člověk, avšak s jeho prací náměstka je spokojený. *"Veřejnost přijala s povděkem, že ještě alespoň opozice má sloudnost,"* připomněl šéf brněnské městské organizace KSČM Říha.

Říha navrhl primátorovi stáhnout z programu jednání městské samosprávy bod o harmonogramu přípravy nového územního plánu Brna. Stalo se tak a nejprve jej dá projednat u tzv. kulatých stolů jednotlivých politických stran v zastupitelstvu a teprve snad za měsíc má rokovat o tomto harmonogramu celá samospráva. *"Navrhl jsem to proto, že jde o strategický dokument s platností přibližně 20 let o tom, jak má Brno v příštích desetiletích vypadat. K tomu je nezbytné najít shodu napříč politickým*

spektrům samosprávy. Už bychom se měli vyvarovat praxe, že po komunálních volbách nová garnitura na radnici zruší snad všechny rozvojové plány svých předchůdců a začne vymýšlet do příštích voleb plány nové, místo převzetí od nich všeho dobrého s dalším rozvojem dosud dosaženého. Dosavadní postup proto není dobrý," zdůraznil Říha.

Dlouhou diskusi vyvolal návrh dát statisíce korun z veřejných prostředků města Tiskovému a informačnímu centru na pořízení vitrín pro reklamu soukromých subjektů. Komunisté jsou proti takovému vyhazování peněz od daňových poplatníků za reklamní tabule v městské památkové rezervaci. Už proto, že zastupitelstvo se snaží reklamní plochy městských technických sítí v Brně odstranit. Přitom reklamní rámy ve vozidlech Dopravního podniku města Brna zejí prázdnotou, snad mimo období před volbami a krátce poté. Stejně tak málo reklamy dostává zadáno magistrátní tiskovina Metropolitan, roznášená zdarma do všech domácností.

Také Hvězdárna a planetárium v Brně požádala o 900 000 Kč z pokladny města na tištěnou reklamu ke zvětšení své návštěvnosti a propagaci svých akcí. Ředitel hvězdárny a nově zvolený senátor za hnutí ANO Jiří Dušek podtrhl, že reklama zoo bude zadávána především v deníku Metro. Ten patří koncernu Mafra (potažmo hnutí ANO). *"Ředitel Dušek musí projevit vděčnost straně za své zvolení senátorem,"* podotkl Říha.

Poukázal i na způsob rozdělování peněz z evropských fondů i od daňových poplatníků. To v souvislosti s tím, že úředníci magistrátu nezvládají proces výběru nájemného z bydlení od jeho neplatičů a sociální asistence dlužníkům. Zmapovat tuto situaci a konat k její

zlepšení mají úředníci bytových a sociálních odborů radnice. Město se jejich neschopnost snaží řešit výdajem 20 milionů Kč od EU na zavedení nových asistentů bez právního opodstatnění, kteří budou dlužníky přesvědčovat, aby svoji zoufalou existenční situaci řešili. *"K čemu je to dobré, nikdo nevysvětlil! Jen se tak zaměstná pár vysokoškoláků bez pracovního poměru. Jde o úsek, který prý tak kvalitně řídí náměstek Hollan,"* uzavřel zastupitel Říha.

Trochu pobavení přinesly do jednání zastupitelstva dotazy zastupitelů. Třeba uvolněný zastupitel Martin Freund (Žít Brno) písemně odpověděl Martinu Říhovi, že již není předseda Komise sociální, zdravotní a prorodinné politiky RMB, avšak vzápětí se v podpisové doložce podepsal jako předseda Komise sociální a zdravotní Rady města Brna. Nehledě na množství pravopisných chyb ve Freundově dopise Říhovi je vidět, jaký fundovaný odborník má na starosti řízení zdravotnictví, sociální a prorodinné politiky ve čtyřstatisícovém Brně. Zdá se, že dle Freunda má Brno ještě další asi neexistující komisi.

Svoji fundovanost prokázal také náměstek Hollan i v řízení dopravy. Třeba o víkendu nezvládl uzavření ulice Vesele bez vyznačení objízdné trasy. To přineslo v sobotu mnoho komplikací kolonám aut přivázejících svatebčany k obřadu na Novou radnici. Svatební hosté nevěděli, jak se k obřadní síni dostat. Martin Říha, který je oddával, znalecky projel na radnici jinou trasou. Avšak svatebčané, zvláště nevěsty na jehlových podpadcích, museli jít dlouhou cestu po uličním dláždění s proklínáním zodpovědných činitelů na radnici. Život v Brně se skládá i z těchto dopravních maličkostí. (vž)

Vicehejtman Juránek dostal trafiku

Zastupitelé Brna schválili takzvanou trafiku pro "dosloužilého" senátora a bývalého jihomoravského vicehejtmana za KDU-ČSL Stanislava Juránka.

Dle tiskových zpráv Juránek intenzivně hledal nové zaměstnání, aby mu nehrozila nutnost přihlásit se jako nezaměstnaný na úřadu práce. Na "pracáku" už je Zdeněk Škromach z ČSSD. Prý, aby měl na živobytí. Juránek uvažoval o návratu ke svému původnímu povolání lesního inženýra.

"Pan Juránek má tu drzost veřejně vyhlášovat, jak je na tom špatně. Přitom podle zákona o krajích mu náleží odstupné 240 000 Kč. Po osmiletém výkonu funkce senátora dostal další tučné odstupné z Parlamentu ČR. Přesto prý dosud nestačil finančně zabezpečit sebe ani svoji rodinu, i když je členem několika správních rad s odměnou v desítkách tisíc korun. Ze sociálního soucitu rozhodnutím Zastupitelstva města Brna nyní dostal Stanislav Juránek nové pracovní místo uvolněného předsedy finančního výboru brněnské samosprávy s odměnou desítek tisíc korun měsíčně," informoval předseda komunistické části brněnské samosprávy **Martin Říha.**

(vž)

Jih Moravy má nové vedení

Ustavující jednání Zastupitelstva Jihomoravského kraje zvolilo za nového hejtmana Bohumila Šimka (ANO) a za jeho statutárního zástupce Romana Hanáka (ČSSD).

Vládnoucí krajskou čtyřkoalici (s 34 hlasy z celkových 65 mandátů) tvoří hnutí ANO, ČSSD, hnutí Starostové pro jižní Moravu a uskupení TOP 09 s hnutím Žít Brno. V opozici jsou KDU-ČSL, KSČM, ODS, SPD a Zelení s Piráty.

Komunisté získali post uvolněného předsedy kontrolního výboru. Je jím opět Stanislav Navrkal. (vž)

NESKONALÁ DRZOST- ODSUPTE!

Poslední události v městě Brně, související s osobou náměstka primátora města Brna, náš MěV KSČM v Brně utvrzují v názoru, že pan náměstek Hollan není osoba na správném místě a měl by rezignovat na svoji funkci!

Pan náměstek ustál na jednání Zastupitelstva města Brna 15. listopadu několik návrhů na své odvolání z funkce. Zajímavé bylo, že pro odvolání hlasovalo vždy zhruba 20 zastupitelů, zhruba 20 se zdrželo hlasování a jen asi 5 zbývajících bylo proti předloženému návrhu. Takový výsledek lze interpretovat i takto: jen 5 zastupitelů je bezvýhradně pro zachování pana Hollana ve funkci náměstka primátora.

Člověk by řekl, že se pan Hollan nad takovým opakovaným výsledkem zamyslí a přehodnotí své postoje jako politik a člen představitel města. Že toho není schopen, prokázal sám již o tři dny později ve svém rozhovoru pro Radiožurnál. Že není ochoten měnit ani svá praktická jednání prokazuje událost posledních dnů – deska se jmény nacistů uvedená společně se

jmény jejich obětí u vstupu do bývalé věznice na brněnském Cejlu. Aby vedle sebe byli lidé pronásledováni Němci v době okupace a zde také popravení a současně vedle nich byla jména těch, kteří je mučili a popravovali je ostudné! Kurt Leischke, tzv. Brněnský Mengele Waltr Marquort a další váleční zločinci na této zdi nemají co pohledávat. Nezaslouží si připomínku za zločiny proti lidskosti!

Instalace tabule v této podobě je nepřijatelná nejen pro opoziční politiky, pro členy KSČM, členy Českého svazu bojovníků za svobodu a dalších protifašistických spolků, především však pro zde umučené a jejich rodiny. Neobstojí tvrzení, že někteří nacističtí vězňové se zde po válce sami ocitli jako vězni. Ti zde byli jistě po právu na rozdíl od politických vězňů.

Požadujeme, aby tato deska byla co nejrychleji odstraněna. Zde nepostačí jen omluva jako v případě tvrzení že Češi a Moravané se podíleli na zplyňování svých spoluobčanů! V tomto případě nejde ani o rádobý recesistický vyvěšení tre-

nýrek na Špilberku.

Jména na připomínkové zdi bývalé věznice na Cejlu v Brně jen dotvrzují naše přesvědčení, že pan náměstek neví, co činí, pokud však tak nečiní záměrně! My komunisté nebudeme k tomuto dalšímu excesu přihlížet tiše.

Vyzýváme Vás proto, pane náměstku Hollane, k odstoupení z vaší pozice. Opět jste dokázal, že nejste schopni sebereflexe, kterou jste se oháněl na posledním zasedání Zastupitelstva města Brna. Vzhledem k tomu, že však trpíte nemístným a neoprávněným sebeuspokojením se sebou samým a s výsledky své práce pro Brno, neočekáváme, že naši výzvu vyslyšíte. Vyzýváme proto pana primátora Vokřála, aby se dalším vaším setrváním ve funkci zabýval. On přece není vázán koaliční dohodou, která znemožňuje premiérovi odvolat z funkce svého neposlušného ministra.

**Martin ŘÍHA,
předseda MěV KSČM v Brně**

Jihomoravské krajské volby 2016

Vyhrálo je hnutí ANO. Vlastní vinou KDU-ČSL je v opozici. Předpoklad k ní položilo rozhodnutí zařadit na 1. místo kandidátky KDU-ČSL Romana Celého a odsunout Stanislava Juránka na 2. místo. Už voliči udělili Juránkovi mnoho preferenčních hlasů. R. Celý při jednáních s vítězným ANO požadoval hejtmanskou funkci, odmítl spojení se Starosty pro jižní Moravu a TOP 09 s Žit Brno. Prohlašoval též, že v ANO jsou lidé nezkušení.

Ve skutečnosti se ukázalo, že Roman Celý je ve vyjednávání „mimo mísu“. Vyjednávači ANO se obrátili na ČSSD s podmínkou – bez Michala Haška, což se stalo. Po dalším jednání byla 26. 10. 2016 podepsána koaliční smlouva zástupci ANO, ČSSD, Starostů pro jižní Moravu a TOP 09 s Žit Brno, což je 34 mandátů z celkových 65. V 11 členné radě zaujme ANO 5 míst, ČSSD 4 a zbylí partneři po jednom místě – půjde zřejmě o náměstky hejtmánů. O tom rozhoduje ustavující zasedání zastupitelstva kraje. Ale ještě přišla další pohroma – Stanislav Juránek prohrál obhajobu místa senátorského s protikandidátem z ČSSD, v 2. kole ho přišlo dokonce podpořit méně voličů než v kole prvním.

Jak na krajském úřadě, tak v senátorské kanceláři dochází k vyklízení stolů a místností. Odcházejícím přibývají tři měsíční platy radních, předsedů komisí/výborů i senátorů, KDU-ČSL sice celostátně získalo devět senátorských míst, ale v Jihomoravském „Bavorsku“, jak tvrdil Stanislav Juránek v roce 1992 před volbami, jí to sklaplo. Roman Celý ji docela posunul do opozičních řad. **kj**

28. říjen 2016

V Brně-Slatině došlo od roku 1994 k obnově tradic 1. republiky, kdy školáci a občané si připomínali založení samostatného Československa v roce 1918 a oběti 1. světové války z řad slatinských občanů.

Účast se v 90. letech pohybovala v počtech 20 až 30 občanů, vesměs pamětníků první republiky. Jednou jedna občanka recitovala poměrně dlouhou báseň, kterou se naučila ve škole před mnoha desítkami let. Svá úvodní vystoupení jsem postupně věnoval vzniku ČSR, jejím zakladatelům, boji našich legionářů, prezidentům, kteří se postupně vystřídali v čele našeho státu, zahraničně-politické orientaci Československa po první a po druhé světové válce i po rozdělení Československa na dva státy k 1. lednu 1993. Se zdůvodněním, proč i dnes je potřeba připomínat 28. říjen 1918 jako jeden z našich nejvýznamnějších státních svátků. Se sou-

hlasem občané odmítají neúctu k symbolům státu – k hymně, k vlajce, k prezidentské standartě, jak se dnes stává.

K podstatnému obratu v účasti došlo po realizaci návrhu Slatinského historického klubu pořádat k 28. říjnu shromáždění občanů spojené s průvodem licemi Slatiny k pomníkům obětí obou světových válek a s lampiónovým průvodem dětí a mládeže. Lampiónů loni bylo 150 a letos již 180 podle počtu jim věnovaných cukrovinek dětem starostou Jiřím Idesem. S každým „lampiónákem“ šli rodiče i prarodiče a další občané. Průvod letos nebral konce, prostor před pomníky obětí obou válek byl neprodyšně zaplněn asi pěti sty dospělých i nejmenších občanů.

Velké úsilí, které vynakládají organizátoři akce na Úřadě městské části, v obou ZŠ a v organizaci Fantázie, přináší dobrý výsledek – důstojné připomenutí 28. října.

Jak je tomu v jiných městských částech Brna?

Karel Janiš

ŠLI PŘED NÁMI

Karel JANÍŠ

Jaroslav Ondroušek – 115. výročí narození a 40. výročí smrti

Narodil se 14. 12. 1901 v rodině horníka šamotových dolů v Lažánkách na Blanensku jako sedmé dítě. Vyučil se kotlářem. V r. 1919 vstoupil do soc. demokracie, spoluzaložil Komsomol v květnu 1921 a byl hostem Ustavujícího sjezdu KSČ. V letech 1925-31 pracoval ve Škodovce v Plzni, působil v redakci plzeňské Pravdy a ve funkci člena KV KSČ. Pak v Brně organizoval hnutí nezaměstnaných. Podle 18 žalob dle zákona na ochranu republiky byl 3 roky vězněn, ve vězení onemocněl tuberkulózou. Působil ve Vzájemnosti Včela a v tělovýchově. Jako tajemník ilegálního městského vedení KSČ v Brně byl v říjnu 1939 zatčen. Po návratu z několika koncentráků byl po válce členem KV KSČ v Brně, místopředsedou KNV a kandidátem členství v ÚV KSČ. Napsal několik knih o družstevnictví. Zásadový komunista a výborný řečník zemřel 30. 11. 1976. Od toho roku do r. 1990 byla po něm pojmenována ulice v Brně-Bystrci (dnes po Vladimíru Ondrouškově, který v r. 1945 zemřel na následky věznění v koncentračním táboře ve Waldheimu za účast v odboji skautů).

ŽIJEME V TŘÍDNĚ ROZDĚLENÉM SVĚTĚ

Jak to udělat, aby svět byl jiný? Aby lidskost našla své místo, které jí patří? Všichni jsou zaměřeni na pokrok, na další rozvoj vědy, na vyšší intenzitu průmyslové výroby, na nahrazování lidské práce robotizací a mohl bych pokračovat ve výčtu dále.

To vše prý se dělá pro větší blaho člověka. Snad by se tomu dalo i věřit, kdyby svět nebyl zmítán lokálními válkami, chudobou části lidstva, drancováním přírodního bohatství a opět by se dalo ve výčtu těchto negativních jevů pokračovat.

Položme si otázku – je to ve prospěch, blaho člověka? Vše to, co se nyní ve světě děje?

Vezmeme-li statistiku, tak zjistíme, že 10 % obyvatel žije v extrémní chudobě, zatímco 1 % obyvatel vlastní 48 % majetku, že 92 % obyvatel žije ve špatném ovzduší!

Statistiky se dělají asi pro statistiky. Jinak by se přece přestaly vyrábět zbraně, na kterých se nejlépe bohatne a stále se zneužívají vůči bezbranným ve prospěch vládnoucích elit. Musela by se přeprava osob a zboží přesunout ze silniční dopravy na železniční a vodní, které tolik neznečišťují životní prostředí. A zase by se mohly dávat další příklady. A přitom je to pro „selský rozum“ jednoduché. Ve všech orgánech a institucích o problémech jen nediskutovat, ale přijímat konkrétní opatření ke změně stavu k lepšímu! Ve skutečnosti to tak – žel – nefunguje!

Žijeme v třídně rozděleném světě. To platilo a je tomu i nyní. Dříve byla bipolarita, světová politika se řešila dohodami, smlouvami, vzájemnými postupy k zachování mírového života.

Po rozpadu Sovětského svazu, likvidaci socialistických společenství v bratrských zemích se vše změnilo – a to ve vztahu k mírovému soužití – k horšímu. Kdo dal právo Spojeným státům americkým, aby se stavěly do role „světového četníka“? Kdo jim dal právo zasahovat do vnitřních záležitostí suverénních států? Samy si je přisvojily a prostřednictvím ovládaných struktur chtějí ovládnout celý svět. Proč? Získat surovinová ložiska, levnou pracovní sílu a žít na úkor ostatních. Ke svým záměrům se neštítí ani vytváření pátých kolon ve vybraných zemích, ale i falešných zpráv o zbraních hromadného ničení, a tak k bezdůvodnému napadení Iráku. I v bombardování jiných států, dalo by se zase pokračovat.

Tím vším, co jsem napsal, chci ukázat, že vše, co se děje, se dělá plánovitě, a to dlouhodobě. Stačí si prostudovat zrůdný Dullesův plán z roku 1945 a Reaganův projev na tajné poradě vedoucích pracovníků zahraničně politických služeb z června 1984. Obsah těchto dvou dokumentů otevřeně odhaluje záměry politiky americké administrativy po druhé světové válce. Z toho plyne, že všechny dohody a smlouvy uzavřené po porážce hitlerovského fašismu byly pro USA jen předstíraným souhlasem s vědomím, že z jejich strany nebudou plněny. Vždyť porovnáme-li dnešní politickou situaci ve východních zemích, v zemích, kde se budoval socialismus, tak obsah těchto dvou dokumentů se stal skutečností. Představitelům kapitalistického, imperialistického zřízení nelze tedy ani dnes věřit, že vše, co činí, že dělají pro blaho lidu, pro udržení míru, ale vždy, stále, trvale jen ve svůj prospěch. K tomuto vývodu si vypůjčím závěrečná slova Ronalda Reagana z již zmíněného jeho projevu. Říká – cituji: „*A to nejdůležitější: až Západ rozdrtí říši zla, otevře se mu konečně přístup k mimořádně bohatým surovinovým zdrojům a k laciné pracovní síle Sovětského svazu. Nezaměstnanost, bída, nouze, vysoká úmrtnost, vymírání národů přinutí Rusy i další národy SSSR pozbytý svou hrdost, pokořit se. Pro kus chleba budou dělat vše, co jim přikáže západní civilizace. S pádem sovětského impéria, naším vážným protivníkem, zůstane pouze Čína. K ní, doufám, se vrátíme, jakmile se vyrovnáme s Ruskem. Bůh nám pomůže!*“

Po přečtení je možno si položit otázku, proč asi USA rozšiřují vojsky NATO základny, kterými obklíčují území Ruska? Proto není většího úkolu dnešní doby, než ukazovat na tuto zhoubnou politiku a všemi prostředky při využívání propagandy hájit otázku světového míru!

Na prvním zasedání ÚV KSČM po IX. sjezdu byl proto právem přijat dokument k mírovému soužití. K tomuto záměru by se měli přihlásit lidé dobré vůle, bez ohledu na politickou příslušnost. Do vojenského uskupení NATO naše republika vstoupila bez vůle všeho lidu, bez referenda, proto je náš plán o vystoupení z tohoto vojenského uskupení oprávněný. Nechceme se nechat vtáhnout do hazardní politiky a vůbec ne snad bojovat proti těm, co nás v roce 1945 osvobodili, proti našim slovanským bratřím.

Jan Kouba

Ideologická práce strany

To bylo téma diskusního čtvrtku konaného 20. října 2016. Krátké úvodní slovo přednesl a na jednotlivá vystoupení odpovídal místopředseda ÚV KSČM PhDr. Josef Skála, CSc. Ze zvolená náplň byla vhodná a přitažlivá, svědčí značný počet přítomných a velké množství diskutujících.

Co přednášející a diskutující vyjádřili? Po listopadu 1989 ideologická práce neexistovala. Ukázalo se, že je to mylné, i když ještě dnes jsou jedinci požadující méně ideologie. Zapomněli jsme na slova K. Gottwalda, že ideologická práce je dalekonosným dělostřelectvem strany.

Proběhly krajské volby a po dobu deseti let se budou každoročně konat další. Každé volby jsou určitým výsledkem naší práce. Ideologická práce nemůže být izolovaná od řešení v politice, teorii, propagandě atd. Poslední volby ukázaly, že krajské volby nejsou jen o krajských tématech. Ukázaly, že předseda hnutí ANO bodoval. Chopil se našich témat, osvojil si roli veřejného kritika. Chceme-li příště uspět, tak musíme převzít iniciativu a mít svoji aktivní, propracovanou ideologickou práci.

Ideologickou práci musíme začít budovat od základu. Pro nás nyní začíná první etapa. V ní bude třeba zlepšit informač-

ní servis, neboť kolem nás narůstají propracovanější zdroje. Tak např. v současné době internetové Parlamentní listy mají přes 300 tisíc sledujících. Jsou sice pravicově laděné, mají však kritický vztah k dnešním poměrům. Je to vlivný zdroj, který je třeba využívat.

Také jsme zaostali ve stranickém vzdělávání. Musíme postavit na nohy systém, který zpřístupní základy marxismu, je třeba to zmodernizovat, podávat srozumitelným způsobem hlavně mladým.

Dále je třeba zviditelnit nás komunisty na různých shromážděních. Cítíme, že je třeba něco dělat se sdělovacími prostředky. Redakce Haló novin je finančně limitována, a proto od ní nechťjme zázraky. Ostatní jsou dotováni kapitálem a ten Haló noviny dotovat nebude. Není to však jediný kanál zásobující KSČM. Dluh máme také na sociálních sítích.

Generační obměna zapříčinila, že lidí, kteří jsou v marxismu na úrovni, ubývá, ba už nejsou. Mezi mladými je velmi málo jedinců, kteří samostatně studují. Máme dluh s mládeží, zapomněli jsme na ni. Znalosti marxismu nedáváme do praktické politiky a bude třeba ji dávat do každodenní všední práce.

Na jednání vzešlo hodně podnětů k zamyšlení a k aktivní činnosti. Hlavně je třeba přejít od planého řečnění ke konkrétním činům.

Josef Vondrák

V MEZINÁRODNÍM KOMUNISTICKÉM HNUTÍ PO XX. SJEZDU KSSS

Karel JANIŠ

Na uzavřeném jednání tohoto sjezdu byli kromě delegátů i vedoucí delegací komunistických stran z celého světa, aby vyslechli projev N. S. Chruščova o kultu osobnosti J. V. Stalina. Tento projev vyvolal v komunistických stranách dlouhý a strastiplný proces přehodnocování minulosti každé z nich, jejich představitelů, období vítězství i porážek, jejich programu. V některých stranách šlo spíše o N. S. Chruščova a otázku, zda sovětská společnost nedospěla k „jistým formám degenerace“. Tato otázka Palmira Togliattiho byla odmítnuta v usnesení ÚV KSSS „O překonání kultu osobnosti a jeho důsledku“. Velmi opatrně se k problémům kultu osobnosti stavěli francouzští komunisté.

Pozornost si zaslouží stanoviska čínských komunistů. List ÚV KS Číny uveřejnil dva obsáhlé redakční články – 7. dubna a 29. prosince 1956, tedy v krátké době po XX. sjezdu KSSS. Zejména ten druhý pod názvem „Ještě jednou o historických zkušenostech diktatury proletariátu“ hodnotil linii Sovětského svazu v revoluci a výstavbě, Stalinovy zásluhy i chyby a mezinárodní solidaritu proletariátu všech zemí. Bylo oceněno úsilí KSSS napravit Stalinovy chyby a odstranit jejich důsledky s podotknutím, že buržoazie a pravicové politické strany na Západě toho využijí. Jde jim o to, aby zastřeli správnou politiku Stalinovy činnosti i obrovské úspěchy SSSR a celého socialistického tábora, kterých bylo dosaženo a aby vyvolali zmatek a rozkol v komunistických řadách. Neustále nazývají nápravu Stalinových chyb tzv. BOJEM PROTI „STALINISMU“, BOJEM tzv. „NEOSTALINISTŮ SE STALINISTY“. (Podtrhuji tyto myšlenky, jimiž běžně dnes operuje i mnohý náš tisk a televizní vysílání!) Je škodlivé, že tyto názory získaly půdu i mezi některými komunisty a když je i rozšiřují. Přes některé vážné chyby, kterých se Stalin dopustil v pozdním období svého života, jeho život zůstává životem velikého marxisticko-leninského revolucionáře. Téměř třicet let po Leninově smrti bojoval za výstavbu socialismu, obranu socialistické vlasti a za rozvoj světového komunistického hnutí. Od začátku do konce stál v čele historického dění a řídil boj, byl nesmiřitelným nepřitelem imperialismu. I když se dopouštěl chyb, věřil, že je to v zájmu obrany pracujících před útoky nepřátel – v tom je jeho tragédie. Když už je nutno hovořit o jakémsi „stalinismu“, je možno jen říci, že to znamená především komunismus a marxismus-leninismus, a je to hlavní, a teprve na druhém místě jsou nesmírně vážné chyby, které škodí marxismu-leninismu a musí být napraveny. Aby mohly být napraveny, je třeba je postavit do pravého světla, správně zhodnotit chyby se zásluhami, pak chyby stojí až na druhém místě.

Toto stanovisko uvedl ÚV KS Číny znovu v článku 13. září 1963 během rozsáhlé výměny stanovisek ÚV KS Číny a ÚV KSSS. ÚV KS Číny měl tehdy pochopení pro rozhořčení jugoslávských komunistů nad Stalinovým jednáním v letech 1947-48, ale odmítl Titovo stanovisko, když si vybral jako předmět svých útoků „stalinismus“ a „stalinistické živly“ a když tvrdil, že otázkou je, zda zvítězí kurs, „který zahájila Jugoslávie“ nebo tzv. „stalinistický kurs“, což může vést k rozkolu v komunistickém hnutí.

V roce 1979 uveřejnil vedoucí představitel albánských komunistů Enver Hodža článek k 100. výročí Stalinových narozenin, v němž kategoricky odmítl Chruščovovu kritiku J. V. Stalina na XX. sjezdu KSSS. ÚV KSSS odmítl všechna

stanoviska, která v různých odstínech buď úplně nebo částečně kritizovala zprávu N. S. Chruščova o kultu osobnosti a nepřistoupil k úvaze o tom, jak uškodila hnutí.

17. dubna 1956 ukončilo činnost Informační byro komunistických a dělnických stran zemí lidové demokracie – podle tehdejší terminologie – a KS Itálie a KS Francie založené ve Varšavě 21. - 27. září 1947.

Přestal vycházet časopis Za trvalý mír, za lidovou demokracii, vydávaný v 19 jazycích. Redakce složená ze zástupců stran byla v letech 1947-48 v Bělehradě, v letech 1948-56 v Bukurešti. Časopis přinášel články předních autorů, programy komunistických a dělnických stran, stanoviska k aktuálním problémům hnutí.

XX. sjezd KSSS patří k nejvýznamnějším sjezdům KSSS nejen pro zprávu o kultu osobnosti J. V. Stalina. Provedl hodnocení poválečné situace i vzniku a vývoje světové socialistické soustavy, boje za udržení míru na celém světě. Ovlivnil závěry porad komunistických a dělnických stran v Moskvě 14. - 16. listopadu 1957 ze socialistických zemí, porad 64 stran z celého světa 1957 a porad stran ze 75 zemí světa 5. - 17. června 1969 v Moskvě, ovšem bez účasti některých stran, např. Z Číny, Jugoslávie, Albánie. K podstatné změně v mezinárodním komunistickém hnutí došlo na rozhraní 80. a 90. let 20. století.

Jen letmo nebo vůbec ne si naše média všimla, že před 40 lety – 9. září 1976 – opustil svět dlouholetý vedoucí představitel KS Číny a Čínské lidové republiky Mao Ce-tung. Lidové noviny 9. září 2016 uveřejnily obsáhlý článek pod názvem *Zemřel Velký kormidelník*. V mauzoleu ve skleněné rakvi, i když si přál zpopelnit a popel rozprášit, bdí jako symbol jednoty a velkoleposti země, kterou optikou komunistické strany pozvedl po století chaosu do éry míru a prosperity. Zlí jazykové by prý dodali, že Čína za to zaplatila krvavou cenu. Velká proletářská revoluce – kolektivní šílenství na podkladě deklarace členům politbyra v květnu 1966 od Maa, že strana je rozežírána korupcí a prospěchářstvím. Čistkám padlo za obět až 8 milionů lidí od nejvyšších v KS Číny přes učitele, spisovatele. Velký skok doprovázel hladomor s 80 miliony obětí, miliony dalších byly zatčeny a vyšetřovány – i rodina dnešního prezidenta – otec byl uvězněn a synovi přerušena studia.

Ale k 120. výročí narození Maa (1893-2013) prezident Si ho označil za velkého vlastence a národního hrdinu a KS Číny by jeho odkaz měla hájit. Jeho vláda 30 let trvající měla pro moderní Čínu stejný význam jako politika otevření reformám nastolená jeho nástupcem Teng-Siao-pchingem. V roce 1981 označilo vedení KS Číny 70 % Maových idejí těmi nejlepšími možnými a zbylých 30 % za chybu – ale nikdo si nedovolil je kritizovat. Na rozdíl od Sovětů Čína nikdy veřejně Maa neodsoudila. Podle prezidenta Si Ťin-pchinga bylo právě narušení nedotknutelnosti odkazu Lenina a Stalina jedním z úpadků KSSS a rozpadu SSSR, tedy scénáře, jemuž se prezident snaží předejít povinným školením, které by mělo být vážným varováním. *Gang čtyř* v čele s Maovou manželkou má na svědomí zvěrstva v zemi za poslední roky Maova života. Mao i 40 let po smrti je nedotknutelnou postavou, zvláště starší generace na něj vzpomíná s nostalgií. Čínští komunisté i v současné době zastávají v otázce zprávy N. S. Chruščova o kultu osobnosti J. V. Stalina stanovisko, které vyjádřili v roce 1956, potvrdili v 60. letech i s přihlédnutím k ukončení činnosti KSSS a rozpadu SSSR na počátku 90. let minulého století.

CÍSAŘ FRANTIŠEK JOSEF I. - ZEMŘEL PŘED 100 LETY

Ve středu 18. srpna 1830 se arcivévodkyňi Sofii Wittelsbašské a arcivévodovi Františkovi Karlovi Lotrinskému narodil syn, kterému při křtu o dva dny později dali jméno František Josef Karel. Dva soukromí vychovatelé ho podle učebních plánů 13 až 50 hodin týdně zasvětili do pravopisu, stylistiky a literatury a do dalších oborů vědy a umění. Pětinu času zabraly gymnastika, šerm, jízda na koni, plavání. Uvedená výchova probíhala v němčině. Do roku 1848 se učil francouzsky, maďarsky, italsky, latinsky a řečtině. Naučil se i hovořit česky a číst stručné projevy a krátké rozhovory, ale jinak český jazyk málo používal. Nikdy se neučil a nehovořil anglicky a nikdy země, v nichž se anglicky mluvilo, nenavštívil. Do teorie politiky ho uváděl ministerský předseda kníže Klemens Wenzel Nepomuk Lothar Metternich, ministr zahraničí a státní kancléř, spoluzakladatel Svaté aliance proti revolučnímu hnutí v Evropě. Do praktické politiky ho uváděl ministerský předseda kníže Felix Schwarzenberg. Prosadil zcela záměrně pojmenování František Josef I. Šlo o kombinaci jmen děda Františka I. a prastrýce císaře Josefa II. V sobotu 2. prosince 1848 se František Josef I. stal rakouským císařem, když Ferdinand V., zvaný Dobrotivý, se vzdal trůnu. Prohlásil, že *mladších sil je třeba, aby velké dílo prosperovalo, a proto odhodlal se trůnu odříci*. Vše se odehrálo bez vědomí širší veřejnosti jako záležitost rodiny a dvora. Kníže Felix Schwarzenberg psal již 17. prosince 1848 Alfredovi von Windischgrätzovi, potlačovateli povstání v Praze a ve Vídni v roce 1848, že *„potřebujeme PÁNA, skutečného císaře, a o to více, že za dlouhá léta fiktivní vlády dospěla monarchie na pokraj záhuby. Teď máme císaře, jehož charakter a schopnosti se jej zdají předurčovat k důstojnému splnění vysokého poslání. Je však ještě mladý a ne vždy důvěřuje svým silám. Naším úkolem je v zájmu monarchie podporovat a pěstovat v něm sebedůvěru a sebejistotu. Musí se za všech okolností a ve všech případech naučit samostatně rozhodovat a poroučet. Sám ve svém postavení považuje za svou povinnost vše mu jen předkládat*

a radit jen tehdy, pokud mu zjevně chybějí předběžné znalosti a poznatky k tomu, aby mohl rozhodnout sám“. O dva roky později psal, že císař pracuje 10 h. denně a mnoho podniků vrací ministrům k přepracování.

Nikdo tehdy nemohl předpokládat a předvídat, že nový císař František Josef I. bude vládnout až do svého odchodu ze světa 68 let – bylo to celkem 24 827 dnů. Na britském trůně se vystřídal tři panovníci, v Rusku čtyři carové, čtyři muži se vystřídali ve Vatikánu, na trůnech v Německu, Itálii, Turecku, devět prezidentů ve Francii a sedmkrát v USA. V prvních dvou desetiletích panování se vystříдалo pět rakouských vlád, po rakousko-uherském vyrovnání v roce 1867 dalších 23 rakouských a 16 uherských vlád. Společných ministrů zahraničních věcí působilo osm, ministrů války a ministrů financí jedenáct. Ti všichni přicházeli a odcházeli – císař zůstával. Číslo prokazují rozdíl mezi stálostí moci panovníka a proměnami moci vlády, což byl jeden z rysů politického systému monarchie. Zážitky lidí dvou století a tří generací souvisejí s jeho panováním, které spojuje starý a nový svět 19. a 20. století. Byl nejdéle vládnoucím Habsburkem.

Podle dostupných informací sice poskytl statisíce přijetí, ale nevedl s nikým rozhovor, jeho jménem otištěny mnohé i velice důležité dokumenty, ale neprošel jediný osobitý projev, podepisoval a upravoval statisíce úředních listin, ale nenapsal ani několik řádků vlastního textu. Takto byl ukryt před slovem a písmem kohokoliv zvenčí. Okolí i veřejnost to braly na vědomí. Nová clona vznikla kolem něho po jeho skonu. Odmítal demokratizaci monarchie podobně jako úsilí národů zejména slovanských dosáhnout samostatnosti. Souhlasil pouze s tzv. rakousko-uherským vyrovnáním.

Jeho osobní život byl poznamenán tragédiemi: syn Rudolf skončil 30. ledna 1889 sebevraždou, manželka Alžběta byla 10. září 1898 zavražděna a následník trůnů František Ferdinand d'Este se 28. června 1914 stal obětí atentátu v Sarajevu. V posledních letech života mu byla blízko herečka Katharina Schrattová, do níž se zamiloval již daleko

dříve, navštěvoval divadelní představení, v nichž měla roli. Na rozdíl od dnešní doby, kdy by tento vztah byl pořádným soustem pro bulvární deníky a týdeníky všeho druhu, tehdy byl vzat na vědomí a v očích veřejnosti zbaven intimního obsahu, zůstal vztah platonické náklonnosti stárnoucího císaře a zralé o mnoho let mladší herečky. Již zemřelému císaři-příteli vložila do rukou dvě bílé růže, které sama vypěstovala.

Brzy po sarajevském atentátu vydal manifest MÝM NÁRODŮM. Povšimněme si jeho styl, jeho znění: *„Bylo mým nejvroucnějším přáním, abych léta, která z Boží milosti jsou Mi ještě dopřána, mohl zasvětit dílům míru a uchránit Svoje národy před těžkými obětmi a břemeny války. V radě Prozřetelnosti bylo jinak rozhodnuto. Pletichy protivníka plného nenávisti nutí Mne, abych na obranu cti Svého mocnářství, na ochranu jeho vážnosti a moci k zabezpečení jeho državy po dlouhých letech míru uchopil se meče. Tomuto nesnesitelnému řádění musí se učiniti přítrž, ustavičná vyzývavost Srbska musí se ukončiti, má-li čest a vážnost Mého mocnářství zůstat neporušena. Jsem nucen přikročit k tomu, aby se mocí zbrání opatřili nezbytné záruky. V této vážné chvíli jsem si plně vědom dosahu Svého rozhodnutí a Své zodpovědnosti před Všemohoucím“*.

Tímto Manifestem z 28. července 1914 rozpoutal po pečlivém zvážení a s klidným svědomím císař František Josef I. válku, jejíž hož konce se nedožil. A monarchii zůstávaly necelé dva roky její existence. Byl 84 letý už ne zcela zdravý panovník natolik způsobilý rozhodovat o vyhlášení války se skutečnou znalostí situace a možných následků? Mnozí mladší nemohli předvídat, k jakým převratným změnám po ukončení války v Evropě dojde – přestanou existovat carské Rusko, rakousko-uherská monarchie i německé císařství. Desítkám milionů se změnil podstatně život a mnozí z bojujících vojáků i civilních obyvatel přišli o život.

21. listopadu 2016 – před 100 lety – odešel panovník, který NEŠEL PŘED NÁMI, ale Jeho policie a soudy pronásledovaly, zatýkaly a věznil ty, kteří ŠLI PŘED NÁMI. Na trůn zasedl Karel IV. jako rakouský císař Karel I. Válka pokračovala. Při hladové demonstraci v Prostějově 26. dubna 1917 střílející vojáci zabili 23 lidí, při podobné akci na Ostravsku počátkem července bylo zabito 13 lidí. Krvavě byly též potlačeny vzpoury v boce Kotorské 1. - 3. února 1918, v Rumburku 21. května 1918 a v Kragujevci 2. - 8. června 1918. Rozehnáno bylo několik dalších demonstrací a vyhlášeno stanné právo. Přesto byl císař Karel I. blahověčen a v katolických kruzích a v KDU-ČSL je předkládán jako příklad morálky a odpůrce války. Pokoušel se obnovit monarchii a jeho manželka Zita ještě v 80. letech 20. století hovořila o T. G. Masarykovi a E. Benešovi jako o vlastizrádcích monarchie.

Karel JANIŠ

ŠLI PŘED NÁMI

Karel JANIŠ

Jaroslav Ondráček – 75 let od smrti

21. 12. 1941 byl v Mauthausenu umučen protifašistický bojovník, komunista, dělník, odborář, herec-ochotník. Narodil se 14. 2. 1897 v Brně-Lišni, vyučil se slévačem, pracoval u Uxů, ve Vítkovických železárnách i v Praze. Od r. 1921 byl členem KSČ, působil v odbozech a v dělnické tělovýchově. Ve volbách v r. 1935 získala KSČ nejvíc hlasů a J. Ondráček se stal starostou. Z jeho podnětu byla hlavní ulice v Lišni vydlážděna, vybudována kanalizace a postavena budova měšťanské školy. Patřil k organizátorům velké protifašistické manifestace 7. srpna 1935 v líšeňském údolí. Napomáhal umístit v Lišni mikulovské komunisty a sociální demokraty, kteří do posledních chvil střežili československé státní hranice i v době, kdy již vojska A. Hitlera obsazovala naše pohraničí podle mnichovské dohody.

Koncem r. 1938 rozpustila vláda KSČ a komunisté ztratili mandáty v obecním zastupitelstvu a místo starosty. Ale komunisté pokračovali v odboji i v ilegilitě. J. Ondráček byl mezi nimi. 16. 5. 1941 byl zatčen, 4 měsíce vyslýchán v Brně a pak odvezen do Mauthausenu, kde jeho život násilně skončil. Jedna z ulic v Lišni je po něm pojmenována.

Letos v lednu oslavila naše územní organizační složka spolku Brno Lázara Cruze Společnosti česko-kubánského přátelství 15. výročí od svého založení. Od prvních hodin vzniku jsme se zaměřili na hlásání pravdy o Kubě prostřednictvím naprogramovaných akcí, kterých za 15 let bylo více než 120. Naši činnost významně popularizovaly zveřejněné články v časopise Venceremos, v Haló novinách, v Echu, ve venezuelských Estrellas, v kubánské Granma a spousta fotografií spojených s výstavkami i přednáškami prezentovaných ve španělském gymnáziu Bystrc a Lesné v Brně, Jindřichově Hradci, Rokycanech, Olomouci, Havířově, Blansku a Bratislavě.

ZA 15 LET ČINNOSTI SI NEJVÍCE CENÍME:

☆ Výsledky boje za osvobození neprávem vězněných pěti kubánských hrdinů v USA

(Hernandez Nordelo, Labanino Salazar, Guerrero Rodriguez, Fernando González, González Sechwerert), kteří za to, že odhalili připravované teroristické akce proti Kubě byli odsouzeni v USA k souhrnnému trestu téměř 300 let (4x doživotí + 77 let).

Více než tisíce sesbíranými podpisy pod petici požadující jejich osvobození, přijetí manželky Elizabeth Labanina v Brně a setkáním s manželkami a maminkami vězněných hrdinů v Havaně jsme přispěli k jejich osvobození v minulém roce. Byl to triumf celosvětového hnutí. Naše havanské setkání publikoval týdeník Granma vydávaný cizojazyčně.

☆ Protest z Havany

Na turistickém zájezdu jsme si prohlédli města Santiago de Cuba, Bayamo, Gamaguey, Nuevitas, Santa Clara, Trinidad, Matanzas, Varadero, Havanu, fungující závod na výrobu školního nábytku v Batabánu, závod Impud na výrobu ledniček a dalších elektrospotřebičů v Santa Claře, elektrárnu 10. října v Nuevitasu vybudovaných za podpory československých odborníků. Navštívili jsme školy, muzea, pláže...

Zaznamenali jsme přátelství k čsl. lidu, vysokou kulturní úroveň, vlasteneckou hrdost na svoji zemi, vytrvalost se kterou čelili Kubánci 50tileté hospodářské bloádě. Setkávali jsme se s lidmi čistě a slušně oblečenými, dobře živými a veselými. Proto jsme rozhodně odsoudili zahraniční politiku naší země ČR vůči Kubě „Protestem z Havany.“ Protest podepsalo 19 přátel turistického zájezdu z Brna, Prahy, Kroměříže, Černé Hory, Hulína, Pozořic a Trutnova. Podepsaný protest jsme osobně předali charge d'affaires ČR na českém velvyslanectví v Havaně s požadavkem nastolení normálních mezinárodních vztahů mezi Českou a Kubánskou republikou. Podepsaný protest jsme předali i kubánské organizaci ICAP v Havaně, která zajišťuje spolupráci mezi národy. Po návratu z Kuby jsme protest zveřejnili i v časopise Venceremos. Domníváme se, že Protest přispěl k ukončení vysílání našich povedených turistů na Kubu, jako byli Pilip, Bubeník, Schwarzenberk, modelka Houdová, biskup Malý a další. Přispěl

Viděli jsme šťastné děti i spokojené stáří.

ŠÍŘÍME PRAVDU O KUBĚ

Ing. Jozef Štofán, předseda SČKP v Brně

také k ukončení stavění klecí na Václavském náměstí a k zastavení hysterických protikubánských článků.

☆ Setkání s kubánským dětským malířem

Putovní výstavku 100 obrázků kubánských dětí uspořádala i naše organizace na MěV KSČM na ulici Křenová 67. Na závěr výstavky jsme vyhodnotili nejlepší obrázek. Vyhrál 8 letý žák z Matanzasu. Následovala naše žádost na ICAP v Havaně o zprostředkování schůzky s mladým malířem v průběhu našeho turné po Kubě.

ICAP schůzku zprostředkoval a uskutečnila se na Varaderu v hotelu Acuzul, kde jsme v daný den setkání byli ubytováni. Na domluvenou schůzku přišel „malíř“ v doprovodu tatínka, maminky a mladšího bratra. Radost byla veliká, převeliká. Předali jsme vítězi spoustu dárků. Dovděli jsme se přitom, že vyhodnocený malíř sklízí i na Kubě významné úspěchy. Coby 11 letý kluk má již za sebou první vydanou knihu obsahující jeho úspěšné obrázky. Jsme přesvědčeni, že jsme vyhodnocením trochu napomohli začínajícímu malíři k jeho malířskému zdravotnímu rozvoji.

☆ Pohlednice pro kubánské děti

Na začátku byla v Haló novinách uveřejněna naše výzva k zaslání pohlednic ze svého bydliště kubánským dětem. Obsah textu na pohlednicích jsme přeložili do španělštiny a vyznačili místo na mapě puntíkem odkud pohlednice pochází. Celý obdržený soubor, čítající téměř 150 pohlednic, pokrývajících celou Českou republiku jsme následně předali ve škole 26. července v bývalých kasárnách Moncada v Santiagu de Cuba. Součástí daru bylo i kompletní baseballové vybavení pro 2 družstva, které věnoval kubánským dětem přítel Kuby pan PhDr. Josef Hamouz. Následná informace získaná o několika let později nás ohromila. Ministerstvo školství Kubánské republiky zajistilo putování souboru pohlednic s doprovodnými texty a puntíkovanou mapou ČR po kubánských školách, což učinilo radost nejen nám, ale i dalším kubánským dětem.

☆ Navázání normalizovaných vztahů mezi Kubou a Evropskou unií a částečně i mezi Kubou a USA

Dnes již ČR má na Kubě místo charge d'affaires velvyslanec a začíná v navazování hospodářských kontaktů, které po roce 1989 zpřetrhali naši „bojovníci“ za lidská práva vedení prezidentem Havlem. Dokonce šli až tak daleko, že v Praze vytvořili ze zkrachovanců „celosvětový výbor“ pro zavedení demokracie na Kubě, jehož prezidentem se stal V. Havel. Místopředsedu mu dělal zkrachovalý španělský předseda vlády José María Aznar.

Výslednicí bylo ustavení naší organizace Člověk v tísní, financované USA, která po založení měla hlavní cíl rozvrátit státní zřízení v Bělorusku, KLDŘ a hlavně na Kubě. Pokračovala v širokých aktivitách zneužívající poslance, turisty, velvyslanectví... Česká republika se stala největším protikubánským bičem, americkým bičem. Nyní je všechno jinak. Václav Havel nežije, celosvětový výbor vyšuměl, Člověk v tísní změnil náplň.

Domníváme se, že k normalizaci vztahů mezi Kubou a Evropou jsme přispěli trochu i my organizováním zájezdů na Kubu, kterých se zúčastnilo více než 250 lidí (20 z Brna). Poznali skutečnou Kubu a své poznatky šířili do svého okolí. Pomohly také již uvedené přednášky, výstavky o bloádě, články o Kubě, hudební pořady a celá plejáda

dalších aktivit. Lživé informace se již staly neúnosnými. Nastal tedy vynucený zlom. Jiná situace ve vztazích je mezi Kubou a USA. Prezident Obama s prezidentem Raúlem Castrem si sice podali ruce, obnovili velvyslanectví na Kubě a v USA, rozšířili v širším rozsahu turismus, obnovili poštovní služby, obnovili letecké spojení a některé podnikatelské aktivity. Kromě toho USA vyškrtly Kubu ze svého seznamu států podporujících mezinárodní terorismus a propustily neprávem vězněné kubánské hrdiny. Je to ovšem ze strany USA pouze půlkrok. K úplné normalizaci ještě chybí zrušení embarga, které dosud trvá a má genocidní charakter. Kosmetické úpravy provedené prezidentem Obamou na požadavku nic nemění. Pokud chtějí být Američané přátelé Kubu, musí kromě zrušení embarga Kongresem ještě vrátit Kubě ukradené území Guantánamo, musí zastavit rozhlasové a televizní denní štvavé vysílání proti Kubě a zaplatit Kubě způsobené bilionové škody bloádou.

A tady naši pobočku čeká ještě vytrvalý boj peticemi a dalšími specifickými akcemi. My ten boj podstoupíme, neboť Kuba si to zasluží.

★ ★ ★

Ještě jeden cíl je před naší pobočkou. Ve vesničce Luková, kousek od České Třebové chceme napomoci zřídit našemu sympatizantovi Milanovi Carbolovi Muzeum Kubu. Již jsme soustředili exponáty od našich členů a předali je k zařazení do sbírky. Nyní navštívujeme naše lidi, kteří pracovali na Kubě v období let 1960 – 1989 a zanechali zde svou stopu. Budou součástí muzea. Mezi dosud navštívenými lidmi jsou malíři, lékaři, učitelé, pracovníci Akademie věd, technici, členové mládežnické brigády a dělníci. Vyhledávání osob bude dále pokračovat prakticky až do doby otevření muzea. Uvítáme jakýkoliv tip na osobnost - adresu nebo číslo telefonu. Muzeum bude otevřeno ve 2. pololetí příštího roku a bude mít k dispozici i 2 CD se záznamy z činnosti naší pobočky.

Zájemcům se rádi pochlubíme promítnutím CD i nyní po dohodě s Městským výborem KSČM v Brně. Záleží pouze na vašem zájmu. (Foto archiv autora.)

Kdo chce, vidí spokojený život i upravená města. Kdo přijde s cílem hledat nedostatky, tak je samozřejmě také najde. Vše nejde naráz, obzvláště v podmínkách obchodního embarga i vojenského ohrožení ze strany USA.

K poslednímu rozloučení s Fidelem Castrem všem těm, kteří ve vztahu k němu používají slovo diktátor.

"Mezi Castrem a slovem diktátor vidím velký rozdíl. Copak se diktátor může dostat k moci z vůle lidu? Nemůže!

Bude se diktátor starat v první řadě o vzdělání své populace, zakládat velkou lékařskou fakultu?

Na Kubě bylo 95 procent lidí analfabetů. Castro jim dal vzdělání. To přece není v zájmu nějakého diktátora.

Bude diktátor rozdělovat půdu zemědělcům?

Myslím si, že sociální revoluce byla v případě Kubu na 100 procent úspěšná.

Je tady však embargo USA. Kuba je už mnoho let ve válce. Jak chcete mít absolutní demokratickou svobodu, jak se může vyvíjet, když válka pokračuje?

Fidelu Castrovi, což je mimochodem velká osobnost, klidně řeknu, když s ním nesouhlasím, ale velmi dobře mu rozumím."

Danielle Miterrandová,
manželka bývalého francouzského prezidenta

Pietní setkání k úmrtí Fidela Castra, Brno, Moravské náměstí 4. 12. 2016

Foto Milan Svrček

Náš program je nekomunistický...

Věřím, že všichni jsme velice zklamáni volebním výsledkem, ale také věřím, že pro většinu z nás takový výsledek nebyl velkým překvapením. Ihned po ohlášení volebního výsledku, který není možné nazvat jinak než debaklem, následovala vyjádření našich čelních představitelů, které mne nemohly nechat chladným.

Rozhořčen jsem byl zejména z kritiky volební kampaně. Sou-druh Kováčik šel ještě dál, už snad v prvním nebo možná druhém veřejném vyjádření konstatoval, že je nutné k příštím volbám zorganizovat mnohem masivnější kampaň, která se neobejde bez zapojení profesionálních agentur. Takové vyjádření považuji za absurdní. Mám k tomu dva důvody - KSČM je strana, která si může dovolit obrovské investice do volebních kampaní? Kdo to zaplatí? Jaká opatření by musela předcházet, aby bylo možné velký objem stranických financí investovat právě do kampaně?

Druhá absurdita (sic ne poslední) je vysvětlování špatného výsledku voleb nedokonalou kampaní. Ano, rezervy jistě byly, ale výsledek komunistické strany stojí a padá na volební kampani?! Poznámkou o omlazení kandidátek soudruh Kováčik rozhodně nenakročil správným směrem. Snad jen zdůrazním, že zisk preferenčních hlasů, který obdrželi mladí kandidáti, jako Bohumil Smutný (654), Emil Pernica (986!), Filip Zachariáš (807!), Jan Lahvička, Adriana Lehutová a další, takové absurdní tvrzení vyvrací. Ne, nejde o mládí, nejde ani o stáří!

Osobně považuji za nejvíce skličující povolební vývoj události. Ten tam je plamenný projev Vojtěcha Filipa v Poslanecké sněmovně „*Nejsme spolková země!*“ kde se ostře vyhranil k politice a servilitě ČSSD! Takový projev, a přiznejme si, na našeho předsedu velice razantní a zásadový, ustoupil tomu, co nemohu nazvat jinak, než drobečkovému oportunismu. Urvat co se dá, bez jakýchkoliv komunistických, třídních zásad. Podpořit ty, jejichž politiku jsme sotva před týdnem tak razantně odsoudili mi při-

Volební kampaň KSČM bez témat dekretů a církevního lupu

Četl jsem Echo a myslím, co psal dr. Janiš k volbám, že měl pravdu.

Kampaň byla zaměřena příliš na věci, které má i socdem, ale nesmírně závažné věci, které se týkají i života v krajích nebyly objasněny a nebyly požadovány. Dekrety nejsou jen věc vysoké politiky, dekrety jsou stále živé a nebezpečí návratu majetků sudetům i ve vnitrozemí trvá. Jestli je to tlak na rušení dekretů politickým aktem nějaké kolaborantské vlády, pak pro občany v krajích nastává vážné nebezpečí ztráty majetků atd., copak si to nikdo kromě doc. Grebeníčka neuvědomuje??

Žádná politická strana nemá v programu ochranu dekretů v ústavě, to je přímé ohrožení majetků občanů a státu. Stačí, aby pár lumpů prosadilo politické rozhodnutí o odmítání dekretů vládou a parlamentem, a je hotovo. Soudy pak obrátí a je finis.

Totéž je s církevním lupem. KSČM má iniciovat návrh, který marně prosazoval prof. Pavlíček, ústavní expert u Sobotky, katolíka uvnitř ČSSD. Referendum o restitucích. To už mělo být dávno, zmařil Sobotka. Referendum má vyšší právní sílu a ÚS by musel zákon o církevních restitucích zrušit. Možná i o zemědělských restitucích, protože tam působí hajzli protektorátu. Tam by stačilo zrušit novelu, která vede před rok 1948. Mám ovšem za to, že to vyvolá výbuch hajzlů, protože vatikánci nebudou ochotni vracet lup a zločinostrany začnou řvát. Aspoň by se ukázalo, že šlo o lup.

To jen, proč řada lidí nešla volit a proč je odradilo, že strana nemá takové zásadní věci v programu. Totiž ty restituce se pak dotýkají přímo lidí, když se musí vracet polnosti a lesy, domy, starobince viz Mnišek pod Brdy aj.

Jiří Jaroš-Nickelli

jde nejen nedůstojné, ale hlavně, silně krátkozraké. Ptám se proč? Co tím chceme získat, kromě ztráty důvěry u těch, kteří v nás doposud viděli zásadovou opoziční stranu? V minulém období, kdy naše postavení v krajích bylo neporovnatelné, jsme nic tak zásadního, pro veřejnost známého nejspíš nevybojovali. (*Mohl by být v opačném případě volební zisk tak žalostný?*) Co chceme uhlájit nyní, v pozici jakou po volbách máme? Z našeho stranického programu neuhájíme nic zásadního, a co hůř, s takovým počínáním neuhájíme ani svoji čest!

Kritika z nejvyššího patra se snesla na všechno možné. Re-spektive, na vše od KV níž. Já jsem byl vždy přesvědčen o tom, že vysoká funkce sebou nese vždy i vysokou míru odpovědnosti. Jak snadno se někteří z té odpovědnosti vyvlékli! Sjezd jasně určil kompetence a zodpovědnost vedení. Jiří Dolejš zodpovídá za volby. Vojtěch Filip prý politickou odpovědnost nebude požado-

vat, že prý „*naskočil do rozjetého vlaku*“. Je to opravdu tak málo času pro tak zkušného funkcionáře? Já nikde od Jiřího Dolejše neslyšel a ani nečetl, že tuto funkci s touto zodpovědností nemůže přijmout, protože se jedná o rozjetý vlak!

Pokud jsem se opovážil vyvracet tvrzení těch nejpovolanějších, musím říci i já svůj názor, proč podle mého strana ve volbách neuspěla. Od zmíněných představitelů strany se vše odvíjelo od skálopevného přesvědčení, že náš program je dobrý, že se také odvedlo hodně dobré práce, tudíž musí být vina jinde... Já jsem ale naopak přesvědčen, že náš program není vůbec dobrý.

Náš program je nekomunistický, reformistický v těch nejhlavnějších aspektech špatného programu. Naplňování programu, co má nekomunistický charakter táhne stranu ke straně se systémem konformní. Dotáhli jsme to svým působením tak daleko, že oligarcha je vnímán jako „*protisystémový rebel*“ a komunisté jen jako ti co kupčí a je úplně jedno s kým, hlavně aby nějaký ten post byl. To se musí vymstít, je to velice krátkozraká politika. Podle vyjádření, které jsem zmínil v úvodu tohoto dopisu, nedávají nádeji na jakoukoliv nápravu pod vedením lidí, kteří takto uvažují. V období sjezdových příprav se z různých organizací ozývaly hlasy, které volaly i po celostranické programové konferenci. Myslím, že tato věc by jistě za úvahu stála. Z povolební situace jsem vycítil, že první o co půjde je vyřizování si starých (před i posjezdových) účtů. Opět půjde programová záležitost stranou.

Vážení soudruzi, chápu, že je možné, že momentálně máte jiné priority, které po volbách musíte řešit, ale i tak Vás žádám o zastavení se a rozmyšlení co dál. Pokud nejsme spokojeni s tím, kam jsme došli, nemůžeme dále pokračovat stejným způsobem.

Aleš Hubert, kandidát do ZjmK, předseda MO Zbýšov
(Dopis předsedům OV, redakčně upraveno, did)

Tak co s tím?

Jan Korbel

Komunitou internetovou (a nejen jí) cloumá případ obskur-ní šou ankety "Zlatý slavík" a vysoké ocenění (2. místo) pro iko-nu domácí neonaci scény skupinu ORTEL a jejího zpěváka Tomáše Hnídka, alias Ortela (také 2. místo).

Napadán, či veleben je zpěvák romské skupiny Gipsy Radek Banga (s využitím jeho pubertálních výstřelků). Já patřím k těm, kteří v jeho gestu a následném zdůvodnění vidím oprávněný morální apel, který bohužel nenásledovaly tzv. VIP celebrity v sále (čest výjimkám!). Svědčí to o hnědnutí naší společnosti, o její radikalizaci a legalizaci nacionalistických hnutí.

"... je třeba vysvětlovat, že náckové nejsou alternativa - ...S tím nemůže mít levice problém." (píše Jiří Dolejš)

Pravda je, že s tím problém má. Velká část levice (také členů naší strany) se nestydí za svůj rasismus - zejména anticiganismus. Za to, že považuje nezaměstnané za příživníky, které je nutné "umravnit" nucenými pracemi. Dokonce i naši poslanci! S nadšením a možná i v "Akci Z" by stavěla nové ploty, aby uchránila tento chlívěk pro "své" zotročovatele a nestydí se stoupnout na stejné pódium s fašouny jako Ortel či s "takovou hezkou hol-kou Olivíí Žižkovou" (jak ji nazval mpř. ÚV KSČM J. Skála).

Vítěz krajských „nevoleb“ - upír havlismu ?

Jiří Jaroš Nickelli

Někdo označuje za vítěze krajských voleb Babiše. Jiný Okamuru, další koalici kamarily. Já se na to dívám jinak. Dívám se na to optikou pravé volby klasické demokracie. Ta by platnost takových voleb nepřipustila. K volbám totiž přišel jen každý třetí volič státu. Třetinná menšina voličů rozhodla o tom, jaké „zastupiče“, jak se u nás lidově říká, budeme mít v krajích.

Takže aktivní menšina rozhodla o pasivní většině.

Proč je většina pasivní? Je to dokonalé vítězství dlouholeté masáže upíra havlismu. To přece exprezident Havel rozhodl o poměrném volebním systému v Česku. To on inicioval zákonodárná hnutí, aby spáchala na voličích dva závažné antidemokratické zločiny - totiž absenci numeru clausu a absenci referenda. Dobře si vzpomínáme, jak v první fázi diskuzí o volebním systému navrhl dokonce 3 procentní hranici pro volební subjekty a taky se tak volilo se všemi důsledky. To proto, aby marginální panská hnutí se dostávala do zákonodárných orgánů. Pak se to zvedlo na 5 procent a tento zhoubný stav trvá dodnes. Benešova poválečná demokracie připustila jen několik stran. Proč? Nejen pro kolaboraci za protektorátu. Také pro negativní zkušenosti I. republiky, které takto chtěla napravit. Na toto vše se zapomnělo, zjevně záměrně. Numerus clausus předpokládá minimálně 51 procentní účast voličstva pro platnost voleb. Jinak se volby mají podle tohoto úzu opakovat. Toto ovšem neplatí v karikatuře demokracie v Česku. Tady se volby pořádají ve stylu opičího cirkusu US. S vyhazováním peněz na nesmysly a nejapnostmi zahnojené reklamy a billboardy, jež urážejí každého myslícího občana. Prostředky na ně vyhozené doslova do větru, by se mohly uplatnit jinde - třeba na potřebné strádající občany. Existují důvody, proč většina občanů nepřišla k volbám. Spočívají v nevěře a odporu ke stávající politice, v takzvaném „velkém odmítnutí politiky“ většinou občanů jako hnusu, který nemohou nijak změnit. Doslova naplňují slogan šířený na internetu „Kdyby volby něco změnily, dávno by je zakázali“. I mně osobně psalo několik známých o svém zhnusení z voleb a o tom, že volit nejdou. I moji příbuzní nešli často volit. Havlův slogan „moc bezmocných“ se proměnil ve slogan „beznaďej bezmocných“. To je jeden z kořenů tzv. „blbě nálady“ v Česku (opět vynález havlistického upíra). Toto vše rázně podporují politrucci novorežimu a media-listé alias Havlovi epigoni. Jednak mlží, jak jsem předeslal, jednak tvrdí, že je vlastně dobře, když většina voličů nechodí k volbám - protože prý většina voličů by v některých případech mohla „přivodit diktaturu nebo totalitu“. A šermují Hitlerem. O tom, že hitlerismus skutečně vládne ve vtělení nevolené oligarchie, čehož je Svata IV. říše EU pravým dokladem, se cudně mlčí, nebo se to opisuje politicky korektními blbostmi.

Každý, kdo ukáže na nutnost vystoupení z NATO a z EU je automaticky pokládán za zločince, xenofoba, rasistu, nacistu, nebo za nejhoršího z nejhorších - za bolševika. (Zde už se například někteří lidovci pokřikují s proslovem Apage Satanas!). Takže, dokud nebude přijat numerus clausus a zákon a pravém referendu, ne o referendu oktrojovaném (kdy se nesmí hlasovat o vystoupení z NATO a EU) zůstáváme karikaturou, opičím paobrazem demokracie. Vyhovujícím oligarchům a teoreticky v budoucnu teoreticky umožňujícím pár aktivním monarchistům při ne-

účasti voličů, třeba zrušit ústavu a zvolit monarchii. Že ne? A proč se nyní žádá v sousedním Rakousku oktrojované referendum pro Habsburky? Chceme dopadnout taky tak?

Proto soudím, že vítězem těchto krajských (ne)voleb byl nevolič, hlasující nohama. I to ovšem je burčující signál této nemocné společnosti. Signál nemoci, kterou nevyléčí Sobotkové ani Kalouskové svou zrádovskou protinárodní a protisociální politikou. Politikou lokajů posvátné Unie a NATO. (A pikanterie nakonec - referendum o nádraží v Brně neplatí pro neúčast voličů. Zato krajské volby platí. Tak v jaké to právní Abděře dvojího metru žijeme?)

Hodnocení krajských voleb Jihomoravský kraj

Volby dopadly jak dopadly a jejich výsledek jsem očekával. Nijak jinak než výpraskem nelze tuto situaci nazvat. Vinu hledejme jen u sebe, nikde jinde. Celorepublikově se projevila bezzubá a nic neříkající politika těch zástupců strany, kteří jsou nejvíce vidět. O kampani a následném výsledku až tak nerozhodují peníze na reklamu.

Kampaň ANO srovnatelná s kampaní ČSSD, ale jasná a krátká stanoviska k zásadním věcem ANO nebo NE. A to se očekává od vedení, poslanců a zastupitelů na všech úrovních. Zkrátka od lidí, kteří jsou vidět. Jejich počínání se až na výjimky sklouzlo jen na svoje ego a fauly uvnitř KSČM. A to přes snahu a výzvy předsedy ÚV KSČM soudruha Vojtěcha Filipa k zanechání vnitrostranických šarvátok. Paradoxem je fakt ten, že ti, kteří postupovali přesně opačným směrem jsou „jeho příznivci“.

To se podepsalo na výsledku voleb a dle pořekadel, že ryba smrdí vždy od hlavy za prvé a za druhé, kdo jinému jámu kopá sám do ní padá i v Jihomoravském kraji. Nestačí také jen vždy vytáhnout někoho z klobouku a předhodit voličům. Rovněž, tak není to pravé ořechové v setrvávání „starých struktur“ na židlich bez ohledu na názor veřejnosti a uspokojovat jen vlastní ambice, ambice jedinců. Protestní hlasy pro KSČM došly. Od KSČM se něco očekává, a pokud se očekávání nenaplní, tak se lidé přesunou k jinému politickému subjektu, který očekávání možná naplní.

Jen prohlášení v bulletinu vydaném před volbami se samochválou v první řadě, v druhé řadě nenahraditelnosti, stejnými nikoho nezajímajícími frázemi, programem, který nikdo nečte v řadě třetí, či v neposlední řadě vyčkáváním na výsledek voleb do krajů na krajském úřadě ne v sídlu strany, která nás vyslala, bylo vyvrcholením onoho trapasu. Stejně tak asi, jako závěrečný krajský mítink v Brně.

Ano patří nám to, tento výsledek. Je to na pováženou. Ocitáme se opět v roce 1989, kdy bohužel jsme měli ony nenahraditelné na věčné časy. Nepoučili jsme se. A máme je ke škodě všech znovu. Jsme mistry v boji o židli za každou cenu. Zkusme si uvědomit také, že přebíráním politiky současného establishmentu, klaněním a plazením se před ním a koupením si nebo likvidací „odpůrců“ nedojdeme nikam, jen k sebelikvidaci. Je třeba s nimi „odpůrci“ pracovat a docházet ke konsensu nebo výhrám pomocí stranické základny uvnitř KSČM a potažmo v široké veřejnosti v boji s politickými soupeři.

Co je nám platno přesvědčovat své „skalní“ a to ještě v pokrytectví. Falešné úsměvy s „kudlou“ v ruce. To nevrátí stranu na vysluní. Ano zapomněli jsme se někde v minulosti. Ještě chvíli takto a dojdeme opravdu k zapomnění. Spoléhat na politické soupeře, že v těžké a kritické chvíli podají ruku, soudruzi na to zapomeňme. Kvůli těm jsme zapomněli na lidi naše vlastní a na naše voliče.

Absolutní nespoupráve mezi všemi kandidáty díky vyvoleným a zbytku přinesla tohle ovoce v podobě kyselého citronu. Ano nejsme vůbec Klabzubova jedenáctka natož rudá Sparta jdoucí za společným vítězstvím nejsme ani Slávia s rudou hvězdou v pruho vaném dresu. Jsme co si rozháraného, závistivého a egoisticky smýšlejícího torza komunistického hnutí. Ano zvykli jsme si na funkce a finanční ohodnocení z nich a považujeme to za to pravé a očekáváme, že je to ono „pravé“ - není soudruzi není. A samo se to jak si ani nepodaří.

Oldřich DUCHOŇ

MŮJ
NÁZOR

Skupina ORTEL

- podobnost čistě náhodná??

❑ JIŘÍ HANÁK OPĚT PÍŠE.

Před časem psal úvahy do Práva. Nyní chovatel Havlova kultu a odpůrce Putina každou sobotu píše do Lidových novin v rubrice Poslední slovo. 24. září 2016 uvedl, že kdyby náš pan prezident Miloš – proč se mu do prčic chce napsat Milouš – Zeman byl Američanem, volil by Donalda Trumpa. Protože paní Clintonová prý pouze pokračovala v chybné politice prezidenta Obamy, zatímco Trump by mohl přinést jiný pohled na svět. Že je ten člověk nekompetentní, buranský, veskrze neschopný řídit jedinou světovou supervelmoc, jak na to poukazují dokonce i jeho vlivní straníci? Nevadí, neboť Ronaldu Reaganovi předhazovali totéž a jaký to byl pašácký prezident. Právil náš pan prezident Zeman a raději Hanák vynechává křestní jméno, aby tam nepřiklepl to zatracené u. A Hanák pokračuje, že náš pan prezident má chronické potíže nejen s cukrovkou, nohama a sluchem, anobrž s historií (*v tom s Jiřím Hanákem souhlasím, ale o tom jinde*). Jinak by nemohl šlápnout do toho, do čeho svým výrokem šlápl. Neboť Reagan měl za sebou dvojí guvernérství státu Kalifornie, jednoho z nejbohatších států v rámci nejen USA, ale i světa. Zatímco Trump nemá zkušenosti ani z řízení nějaké pošty. Prezidentské pašáctví Reaganovo se projevilo úžasným zbrojním a morálním posílením USA, což přispělo ke zhroucení Sovětského svazu. Mnoho M. Zeman investoval do libosti jeho ruským a čínským patronům třeba úmyslem stabilizovat českou společnost po čínském způsobu bojem proti protiruským sankcím, rozvrátáním EU návrhem na referendum o našem dalším členství v EU a NATO, což je kapitálek, kvůli němuž mu nějaký ten řečnický úlet odpustí. Tím spíše, že to byl úlet povýtce jen osobní. Kdyby totiž v prezidentských volbách USA zvítězil Trump, splnila by se našemu prezidentovi M. Zemanovi touha skrytá, totiž být přijat v Bílém domě. To je pro politiku z malých zemí něco jako pasování od rytířského stavu ve středověku. Náš nejvyšší ústavní činitel nikomu ze zákona odpovědný je zatím v tomto ohledu v pozici muslima, který marně opakovaně obléhal pevnost Vídeň. A ono nic, žádné pozvání, žádné otevření vrat, žádné pasování. Bílý dům odolával. Radost z rekordu, že je jediným českým pre-

zidentem, který ve svém úřadu nikdy nebyl přijat v Bílém domě, asi nemá. Bude-li ovšem Trump prezidentem, padací most se spustí a americký prezident s prezidentem českým se obejmout budou moci (*v Bílém domě nebyli též přijati naši prezidenti z let 1948-1989, ale to nebyli asi Hanákoví prezidenti*). Když Jiří Hanák kritizuje prezidenta v případě Ferdinanda Peroutky, má pravdu. Vždy, když se vyjadřuje o minulých událostech, šlápně vedle. Neověřil si, co Peroutka skutečně napsal nebo nenapsal a bohorovně předložil své domněnky. Po válce proběhla diskuse mezi šéfredaktorem Rudého práva a Tvorby Gustavem Barešem a Ferdinandem

STŘÍPKY OD MEDIOKRATŮ

Peroutkou. Pokud by Peroutka napsal, že Hitler je gentleman, Bareš by tento výrok jistě uvedl. Diskuse byla vydána v brožuře, takže je možno se o tom přesvědčit. Poradce v této oblasti má Miloš Zeman od pradávna nepříslušné. Stačí si připomenout velké úsilí Miloše Zemana přesunout státní svátek z 9. května na 8. květen, což mu tehdejší nejvyšší zákonodárci zbaštili i s navijákem – prý Stalinova megalománie vedla k opakování aktu kapitulace Německa v Berlíně. Nevědomky nebo vědomě popřeli rozhodující podíl lidu a armády Sovětského svazu na porážce hitlerovských vojsk na východní frontě – ztratila tu 80 % svých armád. Už vůbec nemluvě o porážce japonských vojsk na souši v Mandžusku za účasti vojsk maršála R. J. Malinovského, osvoboditelů jižní Moravy.

❑ VRCHNÍ MEDIOKRAT VÁCLAV MORAVEC OPĚT ZABODOVAL.

Tentokrát 2. října 2016 šlo sice o obvyklý způsob jednání u něho, ale tentokrát mimořádně nevybíravý, hraničící s normami společenského chování, k ministři zahraničí ČR. Když „kníže“ (Ne)černínský Karel konstatoval, že prezident zanedbal povinnost hlavy státu neúčastí na pohřbu Šimona Perese, Moravec útočil na ministra zahraničí, že prezident se v době pohřbu izraelského státníka zúčastnil konference svolané tím, kdo je na seznamu pro EU nežádoucích osob. Marně mu ministr vysvětloval, že účast jeho a premiéra na pohřbu byla dostačující a že zahranič-

ní politiku provádí vláda, Moravec okamžitě spustil, že prezident reprezentuje stát navenek a jak, když veřejně oznámil, koho bude jmenovat naším velvyslancem v USA, což se neslučuje s pravidly jmenování, pokud druhá strana nevyjádří souhlas. A Moravec znovu operoval počty pracovníků velvyslanectví Ruska u nás a podle BIS roste jejich aktivita u nás a měli bychom s tím něco udělat. Marně mu „kníže“ Karel vysvětloval, že vykážeme-li některé z nich, dojde ke stejnému vypovězení našich ze zastupitelského úřadu v Moskvě. Moravec se tentokrát zachoval jako splašený kůň, který hledá skulinu, jak se dostat z „ohrady“ argumentů ministra zahraničí bez ohledu na to, že to bylo přes míru i pro jinak protiputinského „knížete“ Karla. Je možné, že Supermediokrat si za svůj „výkon“, vymykající se z normálu, vysloužil mimořádnou odměnu. Pozorný televizní divák a svědek pořadu si klade otázku *Co s tím možno udělat?* Řešení je k dispozici. Nabízí ho publicista Jan Schneider v Literárních novinách č. 10/2016 z 29. září 2016 v článku „*Jak by mohl Babiš získat a ještě ušetřit*“. Babiš by mohl sehnat spojence k obměně Rady České televize, aby za ředitele televize vybrala manažera, který by provedl žádoucí změny. Šlo by o princip přiměřenosti odpovídající výskytu politiků na obrazovkách. Nedělní polední diskusní program by přejmenoval na OTÁZKY ČESKÉ TELEVIZE, neboť je úchylné pojmenovat program veřejnoprávní televize po jednotlivci. Zavedl by princip rotace, aby se dostalo příležitosti jiným moderátorům, kteří by mohli program oživit a veřejnost by je mohla porovnat s DOSAVADNÍM UMDLĚVAJÍCÍM, CHVÍLEMI UŽ OTRAVNÝM MODERÁTOREM. Ten by získal čas na regeneraci sil a podnět ke svému rozvoji, není-li už za zenitem. (*Podtrhuji charakteristiku Supermediokrata. Podobný názor jsem již v Echu několikrát vyslovil, aby pořad nesl název Otázky české televize, i když s Vševedoucím v čele. Konečně se objevil tento požadavek na veřejnosti, i když v měsíčníku, který je málo známý, a tudíž ho čte málo lidí. Grantová komise na ministerstvu kultury nepřidělila měsíčníku finanční dotaci, protože „hlídači“ jediné správných názorů zjistili jiná hodnocení událostí u nás a ve světě. Je vidět rozdíl mezi slovy ministra kultury o toleranci a praxí jeho pracovníků.*) **kj**

Brněnská kulturní scéna na sklonku roku

Mahenovo divadlo premiéruje (22. XII.) Schulzův více než pětisetstránkový román *Kámen a bolest*. Lidská geneze Karla Schulze byla víc než zajímavá. Syn překladatele Ivana Schulze a harfistky Jarmily Mařákové, sestry pěvce Otakara Mařáka a neteře malíře Julia Mařáka, vstupuje roku 1922 do Devětsilu. V roce 1927 nastupuje do brněnské redakce Lidových novin, v letech 1930 - 35 je parlamentním zpravodajem Lidových listů a v letech 1935 - 42 vedoucím redaktorem Národní politiky. Spisovatelská geneze reagovala na otázky doby, počínaje prvotinou Tegtmeierovy železárny z roku 1922, která měla podtitul Komunistický román. Na protektorát reagoval příklonem ke katolicismu a tomu odpovídal nedokončený historický román *Kámen a bolest*, jenž měl být životopisem Michelangela Buonarrotiho. Předčasná smrt autora v roce 1943 mu dovolila napsat jen první dvě kapitoly druhého dílu. Typická byla reakce církve, včetně jejích vysokých představitelů, které ani krvavá lázeň 2. světové války „nic nenaučila, aniž něco pochopili,“ což pravil Napoleon o Bourbonech. Její představitelé chápali román jako útok na církev. Podporovali je spisovatelé jako Jakub Deml, zatím co Jaroslav Durych a Anastáz Opasek dílo obhajovali. Pražská a olomoucká arcidiecéze daly román dokonce na lokální index zakázaných knih. Necht čtenář sám posoudit, jak Schulz vykresluje dobové poměry v církvi, jež shromažďuje majetek, pozemky a peníze. Bude zajímavé jak se s literární předlohou vyrovná autorka dramatizace Lenka Lagronová a režisér Marián Amsler, neboť podobnost naší současnosti s přelomem 15. a 16. století není čistě náhodná. Doufejme, že Marián Amsler nebude pokračovat v režiijním pojetí své poslední inscenace *Náměsíčníci v domovském HaDivadle*, kde výkřik jedné z představitelk „Kdo na to bude chodit?“ vyvolal potlesk na otevřené scéně. Další reprízovaná (17. XII. 6. I.) inscenace, premiérovaná v listopadu, je povídka Ludvíka Aškenazyho *Jak jsem se ztratil aneb Malá vánoční povídka*, v jevištní podobě Jana Borny a v režii Martina Františáka, rozcitliví dědečky pamětníky, kterým něco řeknou dobové reálie a hudba přelomu 50. a 60. let 20. století. Je však otázka, zda zaujme vnuky, pokud nebudou reagovat prvoplánově na herce v rolích zvířat. K vánocům patří i Silvestr, který zpříjemní Jirotkův Saturnin, psaný v době protektorátního zatemnění v koupelně jako útěk do idylky bezčasí, publikovatelný a u čtenáře úspěšný v jakékoli době, což při srovnání s dneškem opět není podobnost čistě náhodná.

Janáčkovovo divadlo nasazuje na vánoce (21. 28. XII., 4. 5. I.) osvědčeného Čajkovského *Louskáčka* v režii André Laprise a kanadského choreografa Fernanda Naulta. Od roku 1964 se reprízuje každou zimu v Montrealu v podání Les Grands Ballets Canadiens. Brněnskou inscenaci tančí celý baletní soubor i externisté včetně dětí z Taneční konzervatoře Brno a baletních škol I. V. Psoty a Filiánek. Silvestr v opeře bude, jak praví upoutávka, pod taktovkou charismatického Marko Ivanoviče, orchestru a sboru Janáčkovy opery NdB i Dětského sboru Brno v duchu operní klasičky i operetní múzy, navíc zakončený ohňostrojem na piazzettě Janáčkovy divadla.

Městské divadlo Brno uvádí rok a půl po prvním uvedení v New Yorku v evropské premiéře (17. XII.) černou komedii Larry Davida *Ryba po tmě*. Autor herec, spisovatel, producent a komik hrál ve filmech Woody Allena. Komédie měla premiéru 5. března 2015 v newyorském Cort Theatre a s velkým předstihem lámala rekordy v tržbách z předprodeje. Současné ceny lístků patří k nejvyšším v New Yorku. Recenzent Guardianu tvrdí, že za ty stovky dolarů vidět představení do posledního centu stojí. Tolik v médiích ohlas inscenace s tématem lidské malichernosti tváří v tvář rodinné tragédii. Bude zajímavé, jak bude reagovat český divák. Jen část segmentu publika, a to menšina, reaguje prvoplánově jako americký divák, soudě podle hollywoodských filmů. Na Silvestra bude nasazen osvědčený rodinný muzikál

Mary Poppins, uváděný ve spolupráci s Cameron Mackintosh Ltd. a produkcí Walt Disney, divadelní remake proslulého filmu z roku 1964, ověčeného pěti Oscary, na motivy pohádkové knihy Australanky Pamelý Lyndon Traversové z roku 1934.

HaDivadlo reprízuje (20. 21. 22.) jako tradiční vánoční titul původně loutkovou hru *Psaní Ježíškovi* autora, ilustrátora knih pro děti, skladatele a překladatele hraběte Františka Pocciho, v roce 1830 dvorního ceremoniáře Ludvíka I. Bavorského. Bavorský král se, jako šedesátiletý, zamiloval do tanečnice proslavené milostnými aférami Loly Montezové, a po šesti letech musel roku 1848 odstoupit. Bylo to štěstí pro jeho ceremoniáře, který se pak plně věnoval umění a napsal více než 40 her pro loutkové divadlo s motivy z pohádek a legend. Hru upravil a zrežíroval Ján Sedal a v době adventu se pravidelně už po několik let vrací zahrát hlavní roli Pavel Liška.

Divadlo Husa na provázku uvádí (19. XII.) tradiční vánoční koncert hudební skupiny Jablkoň, která pokřtí své nové CD a reprízuje (20. 21. XII.) Němcové *Babičku* v úpravě Petra Oslzlého a Ivo Krobota. Veršovaná hra Jana A. Pitínského *Betlém* měla premiéru v roce 2006 v sále rekonstruované České národní budovy na Manhattanu. Před čtyřmi lety se jako pravidelný vánoční titul vrátila do Brna, kde bude letos opět (12. 18. 22. XII.) uváděna.

Buran Teatr reprízuje (19. XII.) inscenaci nazvanou *Kabaret U Vrtaného kolena aneb Rozbijte prasátka, přátelé!* s podtitulem: „*Za peníze si štěstí nekoupíš, ale stejně je prima je mít. Ale jak je získat a jak si je udržet? Půjčky, splátky, úroky, hypotéky, loterie, peněžní teorie a jiné piškuntálie. Ekonomický kabaret, komediální thriller, cynický stand-up.*“ Tvůrcem je autorský kolektiv, v němž figuruje dramaturg Městského divadla Jan Šotkovský. Znovu se k inscenaci vracíme, neboť opravdu nejde o úvod do teorií neoliberalismu či zdůvodňování České cesty privatizace, ale o vyrovnávání se s následky výše uvedených historických zlomů cestou humoru a parodie. V současné době se jedná o jedinou brněnskou inscenaci alespoň částečně reflektující naši realitu.

Divadlo Polárka premiéruje (10. XII.) hru *Polárka nad Betlémem* podle scénáře Alžběty Michalové a v režii Jana Cimra. Jedná se opět o dítě, které na vánoce osamí a bojuje se zlem - tmou a pomáhá dobru - světlu. Zdá se, že v sérii vzdělávacích titulů Polárky se objevuje pohanský základ vánoc jako zimního slunovratu v návaznosti na zemědělský kalendář, který se vyvíjel od neolitu. Církev byla nucena respektovat roční doby a agrotechnické lhůty obsažené v zemědělském kalendáři, proto se Kristus narodil v době zimního slunovratu.

Divadelní studio Polárka reprízuje (17. XII.) *Strašlivý stín* z Husovic s podtitulem *fraškovitá komedie z pera a v režii Michala Foffa*. Je otázka zda autor, který v anotaci tvrdí - vše v lehkém duchu třicátých let částečně podtrženo brněnským hantecem, ví co byly Husovice ve 30. letech 20. století, v době velké hospodářské krize a jejího dozínání ve druhé polovině 30. let, kde loupili kasaři, a zda ví, že hantec byl argotem podsvětí, nikoliv, jak se dnes prezentuje, jazykem nižších vrstev.

Scéna Divadelní fakulty JAMU Marta premiéruje (11. XII.) v režii Juraje Marušice inscenaci Angélicy Liddell nazvanou *Mrtvý pes v čistírně: Silní*. Autorka, vlastním jménem Angélica Gonzales přijala pseudonym Liddell podle děvčátka Alice Liddell, pro niž Lewis Carroll psal *Alenku v říši divů*. Rodačka z Figueras jako Salvador Dalí, stejně jako on odmítá konvence, i konvence dramatu, a ukazuje temnější aspekty současné reality. Je ověčena cenami jako španělskou Národní cenou dramatické literatury za rok 2012 a Stříbrným lvem na Biennale divadla Venice 2013. Marta hru uvádí po premiéře v Madridském národním divadle a po pražské premiéře v Divadle v Řeznické.

(Dokončení na straně 14)

KALEIDOSKOP VÝSTAV

aneb co lze vidět v galeriích a muzeích

Moravská galerie v Uměleckoprůmyslovém muzeu v sále Camera vystavuje od 9. XII. pod názvem Šlechta před objektivem ateliérové portréty aristokracie. Prostřednictvím portrétních fotografií arcivévody Ludvíka Viktora, nejmladšího bratra císaře Františka Josefa, jsou představeny tématické možnosti portrétního na přelomu 60. a 70. let 19. století - v době, kdy fotografický portrét díky využití vizitek prožíval svůj největší rozmach. Kromě reprezentativních podobizen, představujících členy jedné z nejvýznamnějších panovnických dynastií v Evropě, návštěvník výstavy uvidí, jaké byly tehdejší možnosti hry s vlastní identitou v oblasti portrétní: přestrojování se do různých kostýmů, inscenování živých obrazů nebo rozmanitých scének, používání žertovných motivů jako např. dvojníci, převlek do ženských šatů atd. - tolik anotace výstavy. Při listování portréty a žertovnými převleky šlechty diváka napadá srovnání s Marií Antoinetou, která si v Malém Trianonu hrála na selku a údajně došla krávy do sévreského porcelánu. Když národ hladověl a dožadoval se chleba, proslavila se výrokem: „Nemají chleba? Ať jedí koláče.“ Při pohledu na tváře Habsburků divák přemýšlí nad rodovým zatížením příbuzenskými sňatky a z toho plynoucího IQ osob, jež mnohdy rozhodovaly o osudu Evropy. Historická souvislost i dramaturgická linie MG, která koresponduje s návratem šlechty a adorací Rakouska-Uherska je nikoliv náhodná.

Muzeum města Brna na Špilberku uvádí do 31. XII. výstavu nazvanou Půlstoletí s Cimrmanem. Nebudeme prozrazovat vystavené artefakty ze života univerzálního génia, objeveného v 60. letech 20. století zakladateli stejnojmenného pražského divadla. Objev se ukázal jako rovněž geniální marketingový tah a Cimrman, dle autorů, byl v minulosti všude, dokonce i na Špilberku jako dozorce, vychovávající vězně k mravnosti.

Moravské zemské muzeum v paláci Šlechticů v cyklu Za humny - prezentace regionů, měst a obcí Moravy vystavuje do 15. I. obec Blatnici pod Svatým Antonínkem, která v roce 2016 slaví 970. výročí od první písemné zmínky. Stačí připomenout poutní místo sv. Antonínka, založené 1669 Lichtenštejnem

v rámci rekatolizace na protestantském moravsko-uherském pomězí, po josefínských reformách koupené Židovkou Sárrou Dobruškovou, jejíž potomci skončili jako úplatní dodavatelé francouzské revoluční armády pod gilotinou, po napoleonských válkách zakoupené obcí za 5 tisíc zlatých, které v detailu opisuje dějiny země. Země zahrady, jak Moravu v dopisech nazýval polský král Jan Sobieský, projíždějící roku 1683 Moravou na pomoc Vídní obležené Turky, včetně vína, na němž si pochutnával a jež se už ve 14. století dodávalo z Blatnice do Prahy.

Vila Stiassni vystavuje od 9. XII. přehled prací osobnosti formující tvář Brna, architekta Ivana Rullera. Z jeho brněnských veřejných staveb jmenujme alespoň Janáčkovu operu, halu Rondo, budovu Ingstavu na Vídeňské a Sportovní halu VUT Pod Palackého vrchem. Výstava je určena k jeho devadesátinám.

Diecézní muzeum na Petrově vystavuje svou nejnovější akvizici Madonu z Veveří. Do března 2016 byla v držení Národní galerie v Praze, vystavená v Anežském klášteře. Vznikla okolo roku 1350, patrně na objednávku bratra Karla IV. markraběte Jana Jindřicha Lucemburského v dílně Mistra vyšebrodského oltáře. Barevností upomíná na malby Tomassa da Modeny, který pracoval pro císaře Karla IV., ale patrně jsou i francouzské vlivy. V Propité věži katedrály a v salóne Diecézního muzea je volně přístupná výstava dřevorezů Albrechta Dürera s tématem Apokalypsy.

V Malé Královopolské Galerii vystavuje do 23. XII. v rámci oslav 20. výročí galerie Vánoční salon Uměleckého sdružení Parnas. Pod spektakulárním vznosným názvem se skrývá skupina profesionálních i amatérských umělců, působících v Králově Poli. Oživují tak předměstí Brna, kde v minulosti působili osobnosti jako skladatel Václav Kaprál, otec Vitulky Kaprálové, nebo spisovatel bestsellerů první poloviny 19. století Hermann von Pückler-Muskau, jenž svými zážitky uchvacoval posluchače v hostinci, který podle jeho pseudonymu převzal název - Semi-lasso.

/V-zh/

KULTURNÍ KALEIDOSKOP

(Dokončení ze strany 13)

Hudebně dramatická laboratoř JAMU Divadlo na Orlí reprizuje (15. 16. XII.) scénický koncert z písní Jiřího Bulise v podání studentů Ateliéru muzikálového herectví, nazvaný Hodinku na štědrý den. Autor filmové, divadelní, scénické i jazzové hudby napsal vedle vážné hudby desítky písní, které zpívala Hana Hegerová a Marta Kubišová. Psal i na texty básníků jako Sergeje Jesenina nebo Jaroslava Seiferta. Zahynul roku 1993 v 47 letech při automobilové nehodě.

Hudební fakulta JAMU uvede (12. XII.) v kostele Husova sboru v Králově Poli adventní koncert posluchačů Katedry zpěvu s programem složeným z českých a světových autorů. Zazní česká duchovní píseň ze 14. století Navštěv nás, Kriste žádúci, vánoční skladby Adama Michny z Otradovic, Johanna Sebastiana Bacha, Felixe Mendelssohna-Bartholdyho a Jana Nováka. Vstup je volný. Do Divadelního sálu Divadla na Orlí je (14. XII.) situován Vánoční koncert, kde budou účinkovat soubory JAMU a který, jako každoročně, bude mít neopakovatelnou atmosféru.

Společnost Appassionata produktion připravila v minulosti posluchačům řadu exkluzivních zážitků. Letos to bude Vánoční koncert na Petrově (27. XII.) s programem Missa brevis pastoralis Jiřího Pavlici a vzácně slychaná Valašská jitřní mše pastorální Jaroslava Křičky v podání Komorního orchestru Czech Virtuosi a Smíšeného pěveckého sboru Rastislav z Blanska za řízení Jaroslava Martináka. Czech Virtuosi, sestaveni z předních hráčů

brněnských hudebních těles, jsou publiku dostatečně známi a Jaroslav Křička zůstává stále nedoceněn - viz téměř znárodnělý Bábinčin maršovský valčík z jeho opery Ogaři.

Filharmonie Brno uvede (17. XII.) v Besedním domě v rámci cyklu Rodinného abonemá koncert nazvaný Od zimy do zimy aneb Čtvero ročních dob s podtitulem Předvánoční setkání s Antoniem Vivaldim, mistrem italského baroka. Jde o populární cyklus na způsob hudebního divadla s velkým ohlasem u publika. Rovněž v Besedním domě zazní (21. XII.) ve světové premiéře Missa Pastoralis Františka Xavera Richtera v podání Czech Ensemble Baroque za řízení Romana Válka. Skladatel, rodák z Holešova, byl jedním z vedoucích představitelů Mannheimské školy a vedle J. V. Stamice sehrál klíčovou roli v počátcích symfonie a v nástupu klasicismu. Napsal velké množství symfonií pro mannheimský orchestr, ale daleko víc jej zajímala hudba církevní. Působil v Mannheimu a od roku 1769 jako kapelník katedrály ve Strasbourgu, kde r. 1789 zemřel. Světová premiéra je výsledkem bádání v saských archivech. Tradiční vánoční koncert na Petrově uvede (25. XII.) Kantilenu a Kantilénku s programem, složeným ze skladeb Benjamina Brittena a koled upravených Petrem Rezníčkem a Evženem Zámečnickem. Rovněž tradiční Novoroční koncert v Janáčkově divadle uvede Smetanovu Mou vlast pod taktovkou Petra Altrichtera, na jehož působení v Brně hudební publikum vděčně vzpomíná.

/V-zh/

JAROSLAV ŠTĚPANÍK PĚTASEDMDESÁTILETÝ

Brněnský rodák prozaik a publicista PhDr. Jaroslav Štěpaník, který svou prací dlouhodobě přispívá k posílení dobrého jména našeho města, se 16. listopadu dožívá 75 let.

V roce se 1959 vyučil mechanikem zdravotnických zařízení. Při zaměstnání ukončil maturitou střední školu (1962). Poté vystudoval psychologii (1967) na Filozofické fakultě Univerzity Jana Evangelisty Purkyně v Brně. Byl posluchačem fakultativního oboru filmová věda. Od 5. ročníku pracoval v Brně jako poradenský psycholog až do podzimu 1988. V roce 1990 z filiální redakce Svobodného slova v Brně, kde působil jako redaktor a pak i jako zástupce vedoucího redaktora, přešel jako odborný asistent na Ústav společenských věd VUT, kde působil do roku 2003. V roce 1990 ukončil na Filozofické fakultě distanční vysokoškolské studium oboru Pedagogika-občanská výchova. Zkušenosti z psychologické a pedagogické praxe publikoval v odborných časopisech, sbornících, vysokoškolských skriptech a knižních publikacích. Je autorem publicistiky popularizující psychologické poznatky širší veřejnosti. Nakladatelství Grada Praha vydalo jeho knížky věnované problematice jednání s lidmi: „Umění jednat s lidmi“ (2003), „Komunikace“ (2005), „Stres, frustrace a konflikty“ (2008), „Nejčastější chyby a omyly manažerské praxe“ (2010). Na Masarykově univerzitě v Brně dosud působí jako externista.

J. Štěpaník směřoval k „volnějším“ publicistice, blízká mu byla rozhlasová a televizní tvorba, v normalizačních le-

tech mu však bylo takové profesní uplatnění, i změna zaměstnání, uzavřeny. Postupně se mu dařilo uplatňovat se autorsky. Nejprve ve Svobodném slově drobnými články a kurzívami, v Čs. rozhlasu fejetony a mikropovídkami, psal také pro bratislavský rozhlas. V brněnské rozhlasové redakci pro děti a mládež se uplatnil i jako autor scénářů vzdělávacích pořadů. V osmdesátých letech přispíval fejetony do pořadu Obzor Literárně-dramatické redakce Čs. rozhlasu Brno, Rovnosti a Brněnského večerníku. Jeho glosy vycházely ve Svobodném slovu a v časopisu Věda a život. Do kulturní přílohy Rovnosti přispíval i povídkami. Jeho příspěvky otiskovaly další noviny a časopisy (Mladá fronta, Lidová demokracie, Veletržní noviny, Zápisník, Ahoj na sobotu, Svět práce, Mladý svět, Revue soudobé kultury ROK, informační turistické zpravodaje Brno, Morava a další).

Jako autor byl u více (marných) pokusů o brněnské noviny (Poledník, Večerní Brno, Brno magazín poté Brněnský týdeník).

Na sklonku sedmdesátých let začal spolupracovat jako scénárista s Redakcí pro děti a mládež brněnské televize. Pro seriál pořadů určený středoškolákům psal scénáře, pořady zčásti moderoval. Připravil i několik scénářů ke vzdělávacím a zábavním pořadům. První spolupráce s televizí je z přelomu let 1969 - 1970 s pražskou redakcí Zvědavá kamera. Pro tu byl seriál na tehdejší brněnské Psychologické výchovné klinice poslední prací před vynuceným odchodem z televize. J. Štěpaník v seriálu vystupoval a spolupracoval na scénářích.

Velká část jeho tvorby je věnována městu Brnu: Vzpomenout možno scénář „Má doba přijde“ (1984) o Gregoru Mendelovi, či **Tugendhat** (1985). V letech 1988-1990 jako redaktor Svobodného slova zpracoval více materiálů s vazbou k městu Brnu.

V letech 2002 až 2004 vydalo KIC čtyři svazčky vzpomínek na brněnská místa. Fejetonově laděné texty J. Štěpaníka nechyběly v žádném z nich. Brnu je věnována značná část fejetonů v **Brněnském deníku Rovnost** zejména v první dekádě 21. století.

Rozhovory – portréty padesáti významných brněnských osobností. (KAM 2003 – 2009. V letech 2006 až 2009 externím redaktorem KAMu, se kterým dlouhodobě autorsky spolupracoval.) Zcela mimořádným autorským počinem je vskutku reprezentační Štěpaníkova kniha **Neobyčejné Brno** (Littera 2011), zajímavou formou přibližující

čtenářům brněnské unikáty a primáty. **Brno – město uprostřed Evropy** (Littera 2012). S Milenou Flodrovou a Erikou Bezdíckovou spoluautorem textů obrazové publikace. **Brno Žurnál** – Brnu a brněnské kultuře je věnována značná část příspěvků na webových stránkách Syndikátu novinářů jižní Moravy, kde kulturní rubriku rediguje. O aktuálním kulturním dění hovoří v pořadech Českého rozhlasu Brno a v Radiu R 89,2 FM.

Jaroslav Štěpaník je místopředsedou Regionální rady Syndikátu novinářů jižní Moravy a členem Řídícího výboru Syndikátu novinářů ČR.

Tibor DÁVID

OSOBNOSTI

Brněnský novinář Otto Ballon Mierny přišel se zajímavým nápadem – ve svém rozsáhlém archivu vyhledal portréty známých osobností, které kdy fotografoval. Obrázky původně pořízené na kinofilm upravil, převedl do digitální podoby a zhotovil z nich černobílé fotografie. Prvních čtyřicet snímků prezentoval v Rakouském institutu v Brně na výstavě Osobnosti I. Ti, kdo nestihli Brněnskou výstavu, budou mít možnost fotografie vidět v dalších místech republiky Na výstavu Osobnosti I naváže Osobnosti II, III atd.

Brněnskou vernisáž navštívil veterán druhé světové války brigádní generál Emil Boček, bývalý pilot 310. stíhací perutě RAF ve Velké Británii.

Jaroslav Bobek (+ foto)

Zůstane v našich srdcích

Již 4. listopadu nás ve věku 83 let navždy opustila soudružka **Anežka GAVENDOVÁ**. Po léta jsme ji znali jako milou, obětavou, aktivní členku strany i Levicového klubu žen Dobromysl, která nechyběla snad na žádné akci.

Jen někteří jsme věděli, že této skromné, drobné ženě nechyběla ani odvaha, neboť v mládí absolvovala ve Svazarmu řadu seskoků.

Její úsměv a ruce vždy ochotné přiložit ruku k dílu nám budou chybět!

Čest její památce!

did

Jak vyjde ECHO v roce 2017

Číslo:	Uzávěrka:	Vyjde (čtvrtek):
1	19. pros. 2016	12. ledna
2	16. ledna 2017	9. února
3	20. února	9. března
4	20. března	13. dubna
5	17. dubna	11. května
6	15. května	8. června
7	21. srpna	14. září
8	18. září	12. října
9	16. října	16. listopadu
10	20. listopadu	21. prosince
1/2018	18. listopadu	

Rukopisy píše maximálně v rozsahu jedné stránky, delší po dohodě s redakční radou. Elektronicky zasílejte na email tibor.david@volny.cz, psané strojem předejte na sekretariát MěV nejpozději týden před uzávěrkou!

Jubilanty předávejte stejně, maximálně na čtvrtletí předem! Na dodané později nebude brán zřetel. **red**

Naši prosincoví jubilanti

Již v říjnu oslavili svá jubilea ss. Dobromila KRAJCAROVÁ (87), František BENC (85), Václav POSPÍŠIL (87) a Emil OPRŠAL (79) – všichni ZO 0309. Dodatečně blahopřejeme!

1. 12. Marie KAPLANOVÁ, 77 let, ZO 0102, Marie NĚMEČKOVÁ, 78 let, MO 1101, Bohumil POSPÍŠIL, 90 let, MO 2901;
2. 12. Pavol VÍREC, 89 let, ZO 0505;
3. 12. Jitka SVATOŠOVÁ, 73 let, ZO 2202;
4. 12. Dagmar KOSTKOVÁ, 79 let, ZO 0305, Zdeněk BRANŽOVSKÝ, 74 let, ZO 2101, Oldřich DOSKOČIL, 78 let, ZO 0305, Vít PODLIPNÝ, 62 let, MO 1101;
5. 12. Vladimír KUČERA, 89 let, ZO 2703;
6. 12. Miroslav DEDERA, 93 let, ZO 2301, Miloslav KLESKEŇ, 68 let, ZO 2710;
7. 12. Vlasta STAŇKOVÁ, 87 let, MO 1101;
8. 12. JUDr. Libuše KUBÁŇOVÁ, 64 let, ZO 0305;
9. 12. Věra MÁLKOVÁ, 90 let, ZO 2701, Štěpán SMELÍK, 86 let, LKŽ, Miloslav VRABEC, 88 let, ZO 1505, Lenka DAŇKOVÁ, 57 let, ZO 0309;
10. 12. Ing. Josef ROUSEK, 90 let, ZO 2701, Stanislava BLABLOVÁ, 85 let, MO 2901;
12. 12. Božena OTÁHALOVÁ, 88 let, MO 1401;
13. 12. Pavel GREPL, 65 let, MO 1101;
14. 12. prof. MUDr. Jaromír VAŠKŮ, DrSc., 92 let, ZO 0305, Ivan LAŠTŮVKA, 82 let, ZO 0505, Stanislav SKOUPÝ, 93 let, ZO 0305;
15. 12. Marie POHLOVÁ, 85 let, ZO 0423, Ing. Naděžda VOLNÁ, 64 let, ZO 0305, Marie KAPLANOVÁ, 88 let, MO 1401;
16. 12. Jaroslav SVOBODA, 66 let, ZO 3023;
17. 12. František KOLBÁBEK, 84 let, ZO 2710;
18. 12. Štěpánka NAVRÁTILOVÁ, 88 let,

- Libor ROBOTKA, 68 let, oba MO 1101;
19. 12. Anna SEDLÁČKOVÁ, 82 let, MO 1401;
20. 12. Ing. Bohumil SOHR, 86 let, ZO 2301;
21. 12. Eva ŠAŠKOVÁ, 93 let, ZO 0305, Hedvika ENENKLOVÁ, 90 let, ZO 3004, Zdeněk ŠIMEK, 37 let, ZO 3023;
22. 12. Božena GRÜNVALDOVÁ, 83 let, ZO 0305, Pavel KUČERA, 59 let, ZO 0600;
23. 12. Božena SMOLÍKOVÁ, 90 let, MO 1101, František MANDELÍK, 77 let, ZO 0505, Eva PAKOSTOVÁ, 79 let, MO 1401;
24. 12. Eliška PŘIKRYLOVÁ, 61 let, MO 1101;
25. 12. Ludmila ŘEZŇÁČKOVÁ, 95 let, ZO 0423, Zdeněk HANÁČEK, 71 let, ZO 2101;

Žije v našich vzpomínkách

Od prosince 2011 člen ZO KSČM 2302, místopředseda Jihomoravské krajské rady a předseda Městské rady Klubu českého pohraničí v Brně **Zdeněk Obhlídal**. V naší paměti a vzpomínkách žije jako dlouholetý funkcionář KČP, který navázal dobře na svého předchůdce ve funkci předsedy Rudolfa Přerovského a jako zánícený vlastenec, skromný a dobrý člověk.

DESET LET UPEVNJUJE VZTAHY MEZI ČECHY A RUSY

Deset let činnosti má na svém kontě Ruský kulturně osvětový spolek na Moravě (RKOSM) pod vedením ruské básnířky a spisovatelky Ljubov Vondrouškové.

Jeho půldruhé stovky členů bilancuje v těchto dnech období od r. 2006 s pořádkem mnoha vzpomínkových akcí na pohřebištích osvoboditelů od fašistické nacistické poroby, festivalů ruského jazyka, literatury a kultury, jazykových a znalostních soutěží.

Při desátém výročí činnosti spolku poděkovali jeho aktivistům a spolupracovníkům generální konzul RF v Brně Alexander Nikolajevič Budajev i před-

26. 12. Ladislav GLUVACZ, 64 let, ZO 2202;
27. 12. Oldřich UHER, 84 let, ZO 2101, MVDr. Rudolf DVOŘÁK, 73 let, ZO 0305, Miroslav HÁJEK, 91 let, MO 1401;
28. 12. Bohumila ŠUMNÁ, 95 let, ZO 2703, Olga MALÍKOVÁ, 73 let, ZO 3023, Jarmila ZAVŘELOVÁ, 80 let, MO 1101;
29. 12. Jaroslav KONEČNÝ, 47 let, MO 1101;
30. 12. Jindřiška HRAZDÍROVÁ, 90 let, ZO 0316, Vlasta HUBENÁ, 86 let, ZO 2101, Jiří BEČKA, 74 let, ZO 0600;
31. 12. Josef FORMÁNEK, 90 let, ZO 2711.

Všem oslavencům děkujeme za práci pro stranu a sociálně spravedlivou společnost a do dalších let přejeme pevné zdraví, optimismus a spokojenost. ZO(MO) KSČM, LKŽ Dobromysl a redakce ECHO. did

Odešel

Smutná zpráva přišla ze ZO KSČM 1515, že ji opustil její předseda soudruh **Milan Chalupa** ve věku 77 let. Byl též v kontrolním výboru RMČ Brno-Královo Pole. Využíval zkušeností z dlouholetého působení ve funkci vedoucího politicko-organizačního oddělení MěV KSČ v Brně. V naší paměti bude žít jako hluboce přesvědčený bojovník za sociálně spravedlivý svět, jako dobrosrdečný a laskavý člověk.

Karel Janiš

Komise ideově-výchovné práce MěV KSČM v Brně

srdečně zve na **DISKUSNÍ ČTVRTEK,**

který se uskuteční **15. prosince 2016 v 17 hodin** na MěV KSČM v Brně, Křenová 67, sál v 2. poschodí.

Téma: "Aktuální informace o situaci v KLDŘ"

Účast přislíbili: Kim Chon Se, rada velvyslanectví KLDŘ v ČR a Chol Hun, 3. tajemník velvyslanectví KLDŘ v ČR

stavitel společnosti Rossotrudničestvo. O kulturní část shromáždění se postarala známá gruzínská pěvkyně žijící ve Volgogradu Natělla Imedašvili. V ruských městech i v zahraničí má koncerty populární ruské písňové romance (období francouzských šansonů) a jiných vokálních útvarů.

RKOSM sdružuje ruskojazyčné občany žijící v ČR, občany Ruska, české občany ruského původu a přátele národů Ruska. Udržuje a posiluje vědomí ruského původu, vytváří podmínky pro rozvoj kulturních a společenských aktivit, které pomáhají prohlubovat vlastní národnostní identity. K tomu též pomáhá v rozšiřování a upevňování přátelských vztahů mezi Rusy a Čechy, popularizuje ruskou kulturu a ruské národní tradice v české společnosti. Rovněž tak podporuje zájmy členů sdružení. **(vž)**